

PROSTE, A BUDE
VÁM DÁNO, HLE-
DEJTE, A NALEZ-
NETE; TLUČTE, A
BUDE VÁM OTEV-
ŘENO

MAT.
7.7.

živá!
SLOVA

— 3
1976

REGIONÁLNÍ SEMINÁŘ Křesťanské mirové konference se konal 27. 4. 1976 v hotelu Panoramá na Štrbském plese za účasti zástupců všech církví a náboženských společností v ČSSR. Na programu byl obsažný výklad vedoucího odboru ministerstva zahraničí dr. Košnara o současné politické situaci ve světě. Rečník objasnil příčiny stagnování a krizových jevů v kapitalistických státech a jasnou linií hospodářského vedení SSSR. Zdůraznil význam mirové iniciativy L. I. Brežněva v Helsinkách a na XXV. sjezdu KSSS a našeho XV. sjezdu KSC.

Prof. dr. Salajka hovořil o přerodu v myslí v souvislosti s pravou křesťanskou službou a prof. dr. Gabříš zdůraznil funkci opravdové křesťanské teologie a správné orientace křesťanů v současné době. Prof. dr. J. Smolík se zabýval některými sjednoceními materiály a vyzdvíhl klady socialistické ekonomické soustavy jako vskutku lidové – v zájmu nejšířších vrstev a tedy její přirozenou mirovou koncepcí, která je zcela v souladu s křesťanskou věrou a životní praxí! Gen. biskup prof. dr. Ján Michalko informoval v přehledu o všech podnicích KMK, zejména v Nairobi, Siófoku, v New Windsoru v USA a dosažených výsledcích jednání, která ziskávají stále větší ohlas a podporu pracujících v kapitalistických zemích. V diskusních příspěvcích zdůraznil zástupce židovské náboženské obce dr. Heller utrpení Židů v minulé válce a odmít jejich zneužívání k imperialistickým politickým cílům a prof. dr. Ebertová z CCSL – husitské význam žen a mateřství v boji za světový mír.

ROZŠÍŘENÉ ZASEDÁNÍ ÚSTREDNÍ RADY Křesťanských sborů v ČSSR se konalo v Brně dne 8. května t. r. za přítomnosti hostů – referenta sekretariátu Ministerstva kultury ČSR p. Karla Snýdra a zástupce Jihomoravského KNV pí dr. Zdeňky Křičkové ve vhodném rámci výročí slavných květnových dnů. Po uvítání přítomných br. Zemanem za hostitelský sbor a úvodním referátu prvního zástupce sborů br. Kořínka, byl přečten návrh „Prohlášení Křesťanských sborů v ČSSR“, jímž sbory vyjadřují svůj zásadní postoj k historickému úsilí naší socialistické společnosti, jejíž nedilnou součástí se příslušníci našich sborů plným právem považují a cítí.

Po obsažném referátu zástupce Sekretariátu pro věci církevní ministerstva kultury, v němž vyzdvíhl mirovou politiku našeho státu po boku SSSR a ostatních členských států Rady vžájemné hospodářské pomoci především na poli budovatelského úsilí v prospektu nejšířších mas a tím i trvalého míru ve světě, jak dokázal opět XV. sjezd KSC, bylo přikročeno k diskusi o textu „Prohlášení“ z obsahového i formálního hlediska.

V souvislosti s tím zodpovězeny a vysvětleny některé dotazy bratří.

S „Prohlášením“ se všichni přítomní plně a jednomyslně ztotožnili, jako se zcela odpovídajícím našemu přesvědčení a poznání z Božího slova – „vždyť je posláním všech upřímných křesťanů spojovat poselství evangelia Kristova se životem – se spolehlivou, obětavou a příkladnou pracovní činností ve prospěch celé naší společnosti a s věci mirového uspořádání poměrů na světě!“ Text po dohodě předán k rozmnovení a rozeslání všem sborům a pobočkám a zástupcům státní správy pro cirkevní politiku v našem státě.

Zcela otevřený a upřímný průběh jednání, do něhož vhodně zapadl i optimistický pozdravný projev zástupkyně Jihomoravského KNV, splnil úspěšně své poslání.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

MY V KRISTU A KRISTUS V NÁS

Osmá kapitola ep. k Římanům je drahocenný skvost Božího slova. Mluví k nám o vysvobození ze zákona hřicha a smrti a zjevuje nám hluboké pravdy a tajemství Božího slova. Ve verši 2. a 10. jsou dvě myšlenky, které lze vyjádřit krátkými větami:

1. Verš 2: „**Není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježiši**.“ Tedy „být v Kristu“ znamená v podstatě dvě věci:

a) Být v Něm skryt, jako byl skryt Noe v korábu. Hospodin zvěstoval soud v podobě potopy a jediný Noe uvěřil Božímu prohlášení, a proto byl z tohoto Božího soudu vysvobozen.

Ten, kdo je v Kristu, je skryt v Něm proti Božímu soudu, který přijde na tento svět. Všichni ti, kteří neuvěřili v Pána Ježiše Krista, přijdou na soud. Jedině ti, kteří „jsou v Kristu“ jsou z tohoto soudu vysvobozeni.

b) Být v Kristu znamená být s Ním „organicky“ spojen, jako je spojena vinná ratolest s kmenem (J 15). Toto organické spojení znamená, že každá ratolest spojená s kmenem, každý úd spojený s tělem přináší ovoce, projevují život. Nařízne-li ratolest od kmene, usychá, je bez ovoce, zahyne. Být v Kristu ukazuje na organické spojení, to nejužší spojení s Pánem. Jako hlava řídí všechny údy těla, tak Kristus, ta velká hlava Jeho církve, která je dosud na této zemi, řídí a vede svoji církev, jejíž údy jsou všichni ti, kteří v Pána Ježiše Krista uvěřili, vyznali Mu své hřchy, přijali z Jeho rukou spasení, odpustění hřichů a život věčný. A tak těm, kteří jsou v Kristu, nehrází žádné potupení, odsouzení. Jsou šťastní, protože jsou osvobozeni od soudu a mají život ve svém Pánu.

2. Verš 10: „**A jestliž Kristus ve vás, tedy ač tělo umrtněno pro hřich, však duch živ jest pro spravedlnost**.“

Zde je druhá pravda: „Kristus v nás!“ Ne ovšem tělesně, ale Jeho Duch je v nás. V 1Te 5:23 čteme: „Sám pak Bůh pokoje posvěti vás ve všem a celý váš duch, duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budíž“. Hospodin stvořil člověka jako dokonalou bytost a obdařil jej tělem, duší a duchem. V 1M 2:7 je napsáno, že Adam se stal živou bytostí teprve tehdy, když Hospodin vdechl v chřípi jeho dchnutí života, tj. svého Ducha. Tím se stal Adam nejen živou bytostí, ale pro přítomnost Božího Ducha získal i schopnost poznávat Boha a Jeho vůli, toužit po Něm. Jakmile ale Adam zhřešil a byl s Evou vyhnán z ráje, přestal mít spojení s Bohem a s Duchem Hospodinovým a přestal tak mít schopnost poznávat Boha, stal se smrtelným člověkem s porušeným tělem.

Proto musel přijít ten druhý Adam z nebe, aby nám dal svého Ducha, který obživil naše smrtelné tělo a způsobil, že Duch Kristův v nás způsobí takovou proměnu, že naše porušitelné tělo vstane jako neporušitelné, naše nemocné tělo vstane jako mocné a naše tělesné tělo vstane jako duchovní (1K 15:43–44).

Jestliže tedy být v Kristu znamená být vysvobozen ze soudu Božího, pak **Kristus v nás** znamená proměnu naší smrtelnosti v nesmrtelnost, tedy vysvobození ze smrti. Kristus v nás znamená to největší sblížení s Ním, vlastně ztotožnění s Ním. Jaká krásá, ale také jaká odpovědnost pro nás! A protože máme Ducha Kristova, jsme Jeho a líbíme se Bohu, Otci našemu. Zatímco ti, kteří jsou v těle, bez Ducha Kristova, Bohu se líbiti nemohou.

Jak velké a hluboké jsou tyto pravdy Božího Slova. Kdo jim porozumí? Jedině ten, kdo uvěřil v Pána Ježiše, v Jeho oběť na kříži. Jedině ten získal odpustění hřichů, je smířen s Bohem, je spravedlněn. Jedině takový člověk může být v Kristu a Kristus v něm.

—Hd

Zostať v Kristu, znamená zestať v jeho lásce. Zostať v jeho lásce znamená poznat jeho pokoj. Poznat jeho pokoj znamená žít jeho životem a mocou. Dnešné křesťanstvo nutně potřebuje znova sa vrátiť k pravidlám víťazstva a tie sú vzkriesený Pán Ježiš Kristus.

(Rim 8:37).

výklad podobenstiev

Obdržali sme niekoľko príspevkov k prvej otázke, ktorú chceme v súvislosti s výkladom podobenstiev rozoberať. Čo znamená výraz „nebeské kráľovstvo“, alebo správnejšie „kráľovstvo Nebies“? Aký je rozdiel medzi kráľovstvom Nebies a Božím kráľovstvom?

V podstate bratia majú na uvedené otázky tento pohľad:

1. Kráľovstvo Nebies je to isté, čo kráľovstvo Božie. To, že v evangeliu Matúšovom čítame väčšinou o kráľovstve Nebies (nebeskom) je dané tým, že toto evanjelium bolo určené hlavne Židom a tí z úcty k Božiemu menu radšej používali mien Moc, Príbytok, Nebesá (tak napr. Sauer, Biblický slovník A. N. atď.).
2. Nebeské kráľovstvo sa vzťahuje len na zemskú vládu Pána Ježiša súčasťou židovského charakteru, zatiaľ čo výraz kráľovstvo Božie sa vzťahuje na celú vládu Božiu, zahrnujúcu v sebe i kráľovstvo nebeské.
3. Jedná sa v oboch prípadoch o jedno kráľovstvo, ale z dvoch rôznych pohľadov hodnotené.

Uverejňujeme príspevok milých bratov E. K. a L. M., v ktorom je podľa G. Handreichung č. 14 z roku 1929 rovinutá tretia myšlienka.

V evangeliach i ostatných čästech Nového zákona často čítame slovo „kráľovství“ v rôznych souvislostech a s rôznymi prívlastkami. Nejčastejši se vyskytuju názvy „kráľovství Božie“ a „kráľovství nebeské“ (Nebes) – (v pôvodnom texte stojí „kráľovství Nebes“, čož lepšie vyjadruje obsah tohto pojmu). Hned úvodom je nutno zdôrazniť, že pod témoto dvema názvami nejsme myšľena dvä rôzna kráľovstvá, nýbrž jedno, videne vždy z jiného pohľedu. Prívlastky „Božie“ a „nebeské“ je pak stavěn do popredia vždy určity charakteristický rys tohto kráľovství, pričemž je třeba vidieť, že „kráľovství Božie“ svým trváním presahuje hranice trvání „kráľovství Nebes“.

Zatímco označení „kráľovství Nebes“ vyzdvihuje charakter kráľovství ako takového a tím současně i odpovídajúci stav srdce poddaných tohto kráľovství, má naopak označení „kráľovství Božie“ v popredí osobu vládce, totiž, že Bůh je vládcem této ríše a současně s tím je vyjádřen tomuto vládci odpovídající mravní charakter poddaných v kráľovství. Bůh je jejich Stvořitelem i představitelem mravní dokonalosti. Žijí v Jeho kráľovství a proto jsou zodpovědní respektovat Jeho jako vládce ve svém chování. To se však bude na světě dít vždy ve velkých slabostech. V dokonalosti to bude až na věčnosti. Pak Bůh bude všechno ve všem (1K 15:28). Takové bude toto kráľovství ve svém dokonání. Tím přicházíme ke druhému rozdílu.

Zatímco „kráľovství Nebes“ se dle shora uvedeného smyslu tohto označení ohraňuje, pokud se týká trvání, na tuči zem, nedoznáva „kráľovství Božie“ nikdy konce, ale je – v souladu s osobou svého vládce – věčné (viz Sk 14:22; 1K 6:9–10; 15:24–28; 50; Ga 5:21; Ef 5:5).

Výraz „kráľovství Božie“ se vyskytuje ve všech evangeliach, Skutčích i epištoliach a jedenkrát též ve Zjevení (když takto chápeme slova „kráľovství našeho Boha“ – Zj 22:10). „Kráľovství nebeské“ se vyskytuje pouze v evangeliu Matoušově (také v 2Tm 4:18 – což dôležito vysvetlím). Čteme-li pozorně místa mluvící o kráľovství v tomto evangeliu shledáváme, že jde o zdůraznení podstaty tohto kráľovství. Tam, kde je u Matouše pojmenován „kráľovství Božie“, stojí v popredí Bůh jako vládce tohto kráľovství. Snadno to pochopíme z následujúcich príkladov:

– 6:24–34: Pán Ježiš učí své učedníky, že mají sloužiť pouze Bohu a ne současně ještě mamonu. Mají dávat přednost Božím zájmům, aby byl Bůh znám a uznáván, budováno tak Jeho kráľovství a uskutečňovala se Jeho spravedlnost. Jedná se tedy o vládu Boží, pod kterou oni jsou a jejíž všeobecné uznání a platnosť si přejí. Proto je to „kráľovství Božie“, které mají hledat. Výrazem „kráľovství Nebes“ by tato okolnost nebyla plně vyjádřena.

– Verš 12:28: Pán Ježiš zdůrazňuje, že Duchem Božím – tedy mocí Boží – vymítá dásby, a proto kráľovství, ktoré se približuje, nazývá kráľovstvím Božím a nikoli nebeským.

– Verš 19:23 mluví o lpení na bohatství. Je to stav srdce, ktorý bohatého činí neschopným pro ono kráľovství, proto je v tomto verši výraz kráľovství Nebes. Ve verši 24 je reč o človeku nepokojenom pred Bohem, ktorý tam nemôže vejti do Božího kráľovství.

– Ve 21:31 se jedná o plnení Boží vůle a podrobení se Jeho slovu, proto je zde výraz „kráľovství Boží“.

– Podobně ve 21:33–42 odkrývá Pán chování náboženských vůdců národa vůči Bohu, ktorí zamítají Jeho posly a zavrhují Jeho Syna. Proto ve v. 43 je reč o Božím kráľovství, ktoré bude od nich odňato.

Pro ucelenosť pohľedu na pojem „kráľovství“ musíme si pripomenout verše z ďalších epištol, kde je tohto výrazu použito.

V Ko 1:13 je reč o „kráľovství milého Syna“. Do tohto kráľovství jsme začlenení. To je přítomný stav. Dříve jsme byli pod mocí temnosti, nyní jsme z ní vyrázeni – duchovně i srdcem – a přemístěni tam, kde přebývá světlo a láska, kde jsme šťastní a dokonale jisti.

Pavel v 2Tm 4:18 používá výraz „kráľovství svému nebeskému“. To je jiný pojem než kráľovství Nebes. Apoštol má na mysli nebeskou slávu nebo miesto v nebeské slávě, kde Pán Ježiš nám připravuje místo.

„Nepohnutelné kráľovství“ dle Žd 12:28 vznikne, až bude vše dokonáno. Jeho trvání bude věčné a my s Kristem budeme mít v něm podíl.

„Věčné kráľovství Pána našeho a Spasitele Ježiše Krista“ (2Pt 1:11) se rozumí rozvinutí moci našeho Pána nyní a až na věky. „Vejít“ do něho by se nemělo chápát až po našem odchodu z tohoto života, nýbrž je nám už nyní umožněno a sice v takové míře, v jaké my „tyto věci konáme“ (rozumí se to, co je napsáno ve v. 5–10 a srov. též v. 12 a 15).

Závarem bychom chtěli poznamenat, že „kráľovství“ a církve není jedno a totéž. Kráľovství je skupina lidí, kteří se jakýmkoliv způsobem, ať už vnitřně skrze víru a zároveň navenek skrze vyznání, nebo jenom vnitřně a jenom navenek přiznávají ke Kristu a proto zastávají v tomto světě zvláštní místo (viz podobenství Mt 13:24–30, 36–43 a 25:1–12). V tomto postavení stojí každý jako jedinec, podobně jako na poli každé stéblo obilí a plevelu, neboť toto přiznávání se ke Kristu nepojí jednotlivce do jednoho živého organismu, nýbrž v jeden velký systém. Církve naopak jsou lidé, kteří stojí v živém obecenství s Kristem a jsou skrze Duchem s Ním i mezi sebou spojeni jako oudové jednoho těla organicky s hlavou.

V kráľovství nejsou jen věřící, spasení, ale i nevěřící, nespravedliví a zlí, jak je vidět v citovaných podobenstvích. Církve však sestává jen z věřících, kteří jsou z Boha zrozeni, kteří mají Ducha Božího (J 1:12; 15:19; 17:14–16; R 8:9; 2K 6:14–18; Ef 2:13–22; 5:25–27; 1Tm 3:15). Proto jsou všichni, kteří tvoří církve i v kráľovství, ale ne všichni, kteří jsou v kráľovství, patří k církvi. Vidíme, jak je obojí odlišné a proto je třeba umět rozlišovat pojmy kráľovství a církve, nechceme-li dojít ke zcela falešným závěrům.

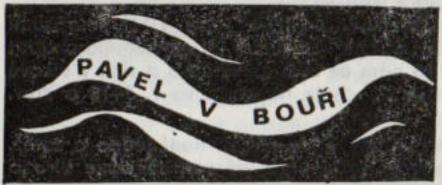
připr. -jos

CO PŮSOBÍ BOŽÍ DUCH V NÁS?

Chválu a modlitbu,
porozumění Božímu Slovu,
vedení ve vnitřních i vnějších věcech,
důvěrný a smělý přístup před Boží trůn,

pravé poznání osoby Pána Ježiše Krista, Jeho díla,
skutečnou jednotu a jednomyslnost mezi věřícími,
kárání a kázeň, jejichž účelem je posvěcení,
moc k přemáhání hříchů,
smělost k vydávání svědectví, aby i jiní byli spaseni,
roztožení po brzkém příchodu Pána Ježiše.

D. Z.

Jaký vzrušující příběh prožíváme s apoštolem Pavlem při četbě 27. kapitoly Skutku! Nachází se ve velmi svízelých okolnostech právě pro svou poslušnost Pánu a věrnost svému svědectví. Jeho úděl je praktickým dokladem, že se zde na zemi „nevyplácl“ Pánu a lidem sloužit, neboť je „v odměnu“ za tuto službu vězněn, omezen v pohybu svými okovy a proti své vůli donucen sdílet se svými vězničtí pobyt na jejich vrátké lodi s perspektivou bouři, utrpení, lidských soudů a posléze neodvratné smrti!

JEREMIÁŠ dobrě věděl, že Boží svět „je mu ku potupě a posměchu každého dne a sotva ji vyřidi, úpí pro ukrutensví a kříčí ro zlobu lidskou“ (Jr 20:8) – a není proto divu, že si umíňuje „nepřipomínati ji a nemluvit ve jméně Božím více“ (Jr 20:9). ALE „slovo Boží bylo v jeho srdeci jako hořící oheň, zavřený v kostech, jehož přes všeckou snahu nemohl zdržet“ (20:9)! Podobně **PAVEL** se nemohl zdržet, aby nezvěstoval Boží poselství „svým bratřím podle těla“ bez ohledu na následky! Jaká to Boží láska, která jde za bloudícími za cenu jakéhokoliv kříže!

Pavel je zbaven svobody, ale slovo Boží zvěstuje svobodně a směle všem, jsa hotov předstoupit i před nejmocnější tohoto světa - vladaře, krále i samého císaře! (Sk 26:21, 32).

Pavel je omezen v pohybu, a přesto slovo Boží hýbe srdcem a svědomím všech, před něž je přiveden, o soudi všecky jeho soudce! (Sk 24:25, 25:8).

Pavel se ocítá na lodi, která zjevně míří do zkázy, aniž může tuto situaci ovlivnit (Sk 27:6) a přece Slovo Boží dává spásný klid a pokoj nejen jemu, ale všem, kdož jsou na té lodi s ním! (Sk 27:25).

Pavel má před sebou nezvratnou perspektivu utrpení a bolestné smrti (Sk 9:15–16, 20:22–23, 37–38), a přece slovo Boží poskytuje jemu a všem, kdož jsou s ním, novou posilu a zmocnění k vítěznému překonání všech prožívaných svizelů a životních krizí! (Sk 27:33–36, 44).

Jak je tomu při nás? Nevede se nám mnohdy právě opačně?

JSMÉ NA SVOBODĚ (rádi právě vymáháme pro seba a zdůrazňujeme svou „duchovní svobodu“ či „duchovní neangažovanost“, do níž nemá právo žádný člověk zasahovat, toliko Pán – s odmítáním jakékoli služby pod různými „skromnými“ a „pokrovkovými“ zámkinkami, že „nemáme dar“, ani „možnosti“, potřebnou „sílu a zmocnění“ či „puzení“ nebo odmítáme odpovědnost za cokoliv, obávajíce se „tělesné horlivosti“ tam, kde jsme ztroskotali) – a slovo Boží bývá v nás doslova uvězněno naši nesmělostí, bázni, neochotou plynoucí ze sobeckého, polovičatého a prázdného života, který se nechce zapřít ve svých žádostech, tím méně brát kříž pro Pána Ježíše na sebe a tak jedině Pána následovat! Jak to, že tak často nebývá v nás žádné Slovo, takže je nemáme ani pro seba ani pro jiné? A jestliže ano, proč není „hořícím ohněm“ v našem nitru? Je možno vůbec Slovo v našem životě zadržovat, aby navenek z nás nevyzařovalo? Jeremiáš nechtěl – a přece musel, a ani nemohl jinak, než Slovo zvěstovat bez ohledu na následky! Ty „chces“ – a přece nejsi s to Slovo zvěstovat z nepochopitelné slabosti či obavy z nepříjemných následků? Pak není ve tvém životě Slovo, ale jen slovo – to lidské, postrádající Boží moc! Jestliže chces opravdu, ta nová – Boží přirozenost tě prostě nenechá mlčet, protože budeš cítit neodolatelnou potřebu svého Pána vyznávat a jeho poselství něst!

NEJSME OMEZENI V POHYBU žádnými okovy, abychom nemohli být v obecenství Božího ludu, abychom nemohli sloužit, pracovat a plnit své výsostné poslání (ač si často stýskáme na různé „nepříznivé podmíky“, „překážky“ a „težkosti“, jež jsou bud' domnělé neb zvělícené, nebo si je dokonce sami zavínejeme svými vadnými sobeckými postoji, poklesky a hříchy – a slovo Boží nehýbe ani našim otupělým srdcem a svědomím, tím méně pak srdcem a svědomím druhých, kteří nás hodnotí a posuzují! Kolik je tu nevyužitých možností k svědectví, kolik příležitostí k potěšení a povzbuzení, kolik potřebných kolem nás k praktickému projevu účinné lásky – my nemáme Boží slovo, jen to své – lidské, které je tak formální, prázdné a neživotné! Proto také nevidíme žádný Boží vliv na lidská srdce a svědomí, protože ho sami ve svém životě nezakousháme! Proč? Čím jsme to vlastně ve skutečnosti omezeni při veškeré své „svobodě“? Zdali ne svou nevěrou, neposlušností, duchovní vlažnosti a svým sobeckým tělesným a světským životním stylem, v němž se pro své vlastní věci naprostě nestáramo o vůli a „věci svého Pána“ ani o potřeby našich bližních.

GÉZI nemohl pochopit Sunamitku v její bolesti (2Kr 4:27) a nemohl „holí vzbudit k životu jejího syna“ (v. 31). Nemůže sloužit v Duchu a Duchem Božím přes své ideální podmínky po Elizeově boku, protože je **naplňen a spután sebou samým**. Nakonec zneužije dila svého Pána k mrzkému osobnímu zisku – a tak dokoná „malomocenství“ své sputané duše i malomocenství fyzickým! (5:27).

Rovněž **KAIN**, právě proto, že byl pln sám sebe, neměl místo pro **Slovo Boží**, v důsledku toho nečinil a ani nemohl činit dobré v pravém slova smyslu a tak byt „příjemný Bohu“. Za této situace ho ovšem snadno mohly sputat jeho hříchy – pýcha, závist, hněv, nenávist a – vražda! (Gn 4:5–8). Všimněme si, jak dalece pak již otupělo jeho srdce a svědomí vůči Božímu slovu – takže jím ani nepohnul dotaz na Abele a on dokonce drze tvrdí Bohu do očí, že on, Kain, není strážcem svého bratra! O, by jím byl a ne – vrahem! Další zajímavost je v tom, jak se nakonec dostává do úplné protičudného extrému ve svém otupělém srdci a svědomí – k tak velikému vědomí viny, že nevěří v Boží milost a odpustění! (Gn 4:13).

Jak zcela jiný byl v této věci Pavlův postoj!

PAVEL varoval setníka a ostatní před tou plavbou. Pán mu to zjevil, dal mu své Slovo – slovo Boží, aby jím posloužil – varoval, uchránil a zachoval od zhoub. On splnil své poslání. Ale –

KORMIDELNIK s **MAJITELEM LODI** tomu „lépe rozuměli“ – měli jiné slovo – lepší, slibnější, věrohodnější a jako „od-

bornici v námořní plavbě" přesvědčili setníka, že všecky obavy a pesimistické předpovědi je třeba zavrhnout. Jejich optimismus přeče výveral z celoživotní zkušenosti s mořem, vlnami, mělčinami, bouřemi a plavidly všechno druhu! (SK 27:9-11).

SETNÍK se rozhodl zcela typicky „po lidsku“! Více věřil lidskému slovu než Božímu. Vždyť to slovo, za Boží vydávané, je tak „nepravděpodobné“, „neuvěřitelné“, „neskutečné“, „fantastické“ – potom, KÝM je vlastně hlásáno? Někým „moudrým“ a „urozeným“, „mocným“ – nějakým uznávaným vědcem, umělcem, politikem? Pouhým vězněm bez vlivu, bez moci, bez odborných námořních vědomostí a zkušeností, který se zřejmě „pomátl na rozum“! A přece – jak vysoko stojí SLOVO BOŽÍ nad veškerou lidskou moudrostí, věděním, zkušeností a proměnlivostí! Tak jako Boží myšlení nad lidským! Ale člověk má „zpozdilé srdce k věření Bohu“, k poslušnosti Jeho slova – k onomu „stavění domu na skále“ – a tak se pouští v nevěře Bohu a ve falešné víře v člověka – v sebe a ve druhé – sám o své újmě na nejisté moře ve své vlastní nejisté lodičce!

Jak často jsme my, věřící lidé, podobní spíše onomu setníkovi než Pavlovi! Kdo nám kázal věřit „marinářům“ a „správcům lodí“? Kdo nám kázal vydat se na moře ve vlastní síle a režii? A kdo nám vlastně vybral neb přidělil tu „alexandrinskou bárku“ lidské moudrosti? Kdo nás učil, abychom se „radili s tělem a krví“ a neptali se našeho Pána na jeho mínení, či dokonce, znajice je, prostě ignorovali jako „nemožné“, „nereálné“ a pro nás vesměs „nevýhodné“? Není občas při nás takový postoj k jeho Slovu – „že se nás netýká“, „nic nám neříká“, „Pán nám je nedává na srdce“, „je pro ty druhé, ale ne pro nás“ – jen proto, že se nám nehodí do našich žádostí, představ, plánů a snů?

Po stopě věrného Božího svědka Pavla k Božímu slovu lze shrnout v uvedené situaci takto:

(Pokračování) Kk

- **Boh nepočítá naše modlitby. On ich váži.**
- **Neposudzuj křesťana podle jeho chyb, ale podle toho, ako sa ku svojim chybám stavia.**
- **Najväčšia chyba je nebyť si žiadnej vedomý.**
- **Sami sebe stojíme príliš blízko, než aby sme dovideli na svoje vlastné chyby.**

vybral -jk

1. PAVEL slovo Boží znal – on věděl, co vůle Boží o alexandrinské bárce rozhodla;
2. PAVEL slovo Boží nezamlčel – on oznamil Boží zjevení, napomíнал a posádku lodi dostatečně varoval;
3. PAVEL byl hotov uposlechnout Boží slovo a snažil se zabránit seč byl oné nezodpovědné dobrodružné plavbě.
4. PAVEL neměl svobodu volby, jakou máme většinou my, aby si onu alexandrinskou bárku s její pochybenou plavební perspektivou mohl vyvolit či odmitnout!

Na našem místě by ji rozhodně odmítl, ale jako vězeň na ni jít musí, protože **o tom rozhodl za něho bez něho někdo mocnější!** Ve skutečnosti to není žádny setník, ani kormidelník či majitel lodi se svou nevěrou či lidskou vírou – ale SAM SVRCHOVANÝ BŮH! Pavel ví, že neuoposlechnutí Božího slova člověkem, jehož moci ho Bůh vydal, nic nemění a ani nemůže měnit na Božím svrchovaném plánu s ním samým, s jeho vězničí a s alexandrinskou bárku uprostřed bouře! Pavel bere další vývoj událostí celé z Božích rukou a takto je připraven slyšet další Boží řec v této nové situaci! On, sám jsa na celé této věci bez viny, vstupuje z Boží vůle na alexandrinskou bárku do viny druhých, aby s nimi snášel důsledky jejich neposlušenství v hrozné bouři, a tak, pouze ve ztotožnění s nimi, jim může posloužit živým Bohem, který se právě na tomto principu zjevuje v jeho smrtelném těle k jejich pravému – praktickému pozehnání!

Jak vzácně nám právě tato událost připomíná příchod Pána Ježíše za námi do naší hrozné situace vzpoury, pýchy, neposlušenství, nenávisti a smrti s jeho úžasným postojem tichosti, pokry, poslušnosti a lásky v nejstrašnější bouři Božího hněvu a soudu nad hříšným člověkem – tebou a mnou na Golgotě!

JSEM OPRAVDOVÝM KŘESŤANEM?

Bůh je skutečně! Bůh je svatý! Bůh je dobrý! Bůh není pověrou nebo symbolem, vytořeným podle lidských představ a přání. Přes naše omezené poznání není On skryt ani spoután a uvězněn skrze vynálezy vědy, ani není vzdálen pro ošklivé skutečnosti zlého života. Ten nekonečný Bůh nemůže být tak lehce pochopen našími omezenými lidskými smysly. Přesto je pro nás dosažitelný – a to jedině v Kristu!

Křesťanství nelze definovat ani vysvětlovat frázem nebo označením pouhé intelektuální viry, ani ujištěními a pravidly pouhých ceremonií neb ustanoveními a rády, bez ohledu na to, jak důležité jsou! Křesťanství je život, je zkušenost. Je životní cestou, cestou viry a pokračováním zvláštního kurzu o chování a vedení života. Křesťanství se stává, vykristalizováno v charakteru, životní silou. CO ZNAMENÁ, ŽE JSEM KRESTANEM?

Jsem osvobozen od hřachu

Hřich je první, nejdůležitější, základní problém lidského hřachu nemůže být jednoduše vyřízen a odstraněn ze světa tím, že budeme popírat existenci hřachu. Hřich je smutná, ošklivá skutečnost. Hřich zabíjí sebeúctu a respekt druhých. Přivádí tělo a duši do záhuby. Slovo hřich je hrubý výraz. Výraz, nad kterým se méně urážíme je „asociální či antisociální vedení života, společenský přestupek“, pro který nejsme káráni, „špatné sociální přizpůsobení neb včlenění“ nebo „morální slabost“. Nazvi jej jak chceš! Hřich je nepřítel! Nemůžeme ani „satana“ ani „nehodnou společnost či prostředí“ udělat obětním kozlem za hřich, přičítat jim vinu, obviňovat je z hřachu, abychom se tak vyhnuli vlastní odpovědnosti. Bible označuje hřich jako nedostatek pevného bodu, minutí se cíle, bezbožnost, nespravedlnost a neposlušnost. Všechny lidi hřich obkloupuje a pokouší!

Pokušení k hřichu je univerzální zkušeností. Pokouší nás lidé. Pokouší nás naše vlastní osobní nedokonalá zlá přirozenost, satan nás pokouší. Ale pokušení není ještě hřich! Povolit pokušení, o d d a t se mu – to je hřich!

Všichni zhřešili a nemají slávy Boží (R 3:23). Můžeme ve své osobní morální zodpovědnosti tomuto pokušení ukázat dveře, ale ono se vzápětí dostane oknem! Osobně jsem vinni před Bohem a potřebuji vykoupení. Ale jen ten člověk, který se pozná jako hříšník – dosahuje vykoupení. Obrácení je vstupními dveřmi k pravému prožití spasení, které následuje po upřímné litosti a pokání! *„Kd- ruce pochovat o tom, že potřebujeme mít spasení! Lidé očekávají vysvobození z problémů ekonomických, sociálních a osobních, které jsou a zůstávají v zásadě z problémů mravních! Chceme-li být vysvobozeni ze všech těchto problémů, pak musí zmizet lidské sobectví se svou lakotou, nenávistí, nepřátelstvím, závisti, podezírání, boji a válkami a na jejich místo musí nastoupit láska, důvěra, dobrota a obětavost. Pro mne je však něco, co je ještě naléhavější: jsem dokonale přesvědčen o existenci hřachu. Potřebuji vykoupení a vysvobození od hřachu a bezbožného života. A toto vykoupení z moci a viny je JEZÍS. Přináší nový život a novou naději. „Jestli kdo v Kristu, nové stvoření jest, staré věci pomínily, oj. nové všecko učiněno jest“ (2K 5:17)! „A není jiného jména daného pod nebem lidem, skrze které bychom mohli být spaseni“ (Sk 4:12).*

Nášel jsem pravou cenu života

V kterém národní umělecké galerii visel desítky let obraz, před kterým mnozí postáli a bedlivě jej studovali. Jmenoval se „Honba za šestím“. Jako ústřední osobu namaloval malíř galantního rytíře přijíždějícího z dálky na koni na lov za šestím. Cílem této bláznivé jízdy je krásný zámek nad hlubokou propasti. A před ním tančí šestí v podobě mladé, okouzlující dívky. Rytíř těsně po boku jede smrt se svou kosou. Ale jezdec jí nevěnuje žádnou pozornost. Těsně nad propasti stojí jeho žena, úpěnlivě napřáhuje ruce a marně se pokouší jej varovat. Jeho oči jsou upřeny na mizející postavu šestěti. Bodá koně ostruhami a nedbá toho, že se v nejbližším okamžiku i se svým koněm žřít do hrozné propasti.

Všichni lidé se trvale zaměstnávají otázkou, co by pro ně mohlo být tím nejlepším. Mnozí se tlačí do chrámu „mamoru“, obchodu, zábavních místností, do arén cti, podle toho, co považují za nejvyšší dobro. Štěstí je hlavním cílem lidí! Každá normální bytost by mohla být šťastná. Nejvíce se cení štěstí, zdraví, spokojená práce, přátelé a charakter. Práce, hra, láska a čest jsou hlavními elementy lidských hodnot.

Má křesťanství v tomto ohledu jiný názor? Můžeme být bohati, zdraví, veselí, radostní, dobré se cítit, uplatňovat své nadání a být morální, aniž bychom byli křesťany. Ale každý život bez Krista je nedokonalý a dočasný. Ohraničený časem v tom, čím bychom mohli nebo chtěli být. Šíře pohledu (o smyslu člověka) a hloubka duše jsou dary, které Pán Ježíš Kristus nabízí těm, kteří jsou ochotni zaplatit cenu. Kdo dvere svého srdce před Ním uzavírá, nejen sebe samého výrazuje z přítomnosti Boží, ale dopouští se tím neodpustitelného hřachu proti vlastní osobnosti, zabraňuje růstu celého svého života.

Jaký je vztah křesťana k vlastní ceně života? Křesťanství propůjčuje každé lidské hodnotě a vztahu nový smysl, nový význam, nový cíl. Obohacuje celý život. Jaký rozdíl spočívá například v získávání a vydávání peněz? Křesťan v nich nevidí zárukou svého časného úspěchu a blahobytu, ale pouze prostředek k posloužení Boží vůli. Nepovažuje peníze za svůj, ale za Boží majetek, sebe pak za pouhého správce nad nimi... A při poznání tohoto vztahu k Bohu máme zájem na tom, abychom své peníze získávali takovým způsobem, který by nebyl k naši škodě. Jako křesťanský správce vydávám své peníze pro své tělesné potřeby a duševní vývinu a rozvoj sebe i druhých. Onen zvláštní díl, určený pro království Boží, i to, co si ponechávám, je spravováno v duchu partnerství s Bohem.

Ve vztahu ke zdraví bude mé křesťanství znamenat, že nebudu vyhledávat lékaře? Vůbec ne! Ale zdravý, vyrovnaný postoj k životu nám jistě napomáhá k uchování zdraví. Tvrď se, že tři čtvrtiny pacientů, kteří vyhledávají lékařskou pomoc, nemají organické bolesti. Skrze zdravou osobní bázeň a střídomství s pevnou vírou v Pána Ježíše jako dobrého lékaře nacházejí mnozí uzdravení od souzení, strachu, bolestí, kterým podléhá tělo a duše. Všeobecně mají křesťané lepší zdraví. A kdo by chtěl popřít, že Bůh odpovídá na modlitby? Pán Ježíš je ještě i dnes velkým Lékařem.

A jak je to s prací? Křesťanství mi pomáhá nalézt mé místo v životě a správně je vyplnit. Činí mne svědomitým pracovníkem. Křesťanství vnáší účel a cíl do práce. Působi proti věku mechanizace, ve kterém všichni žijeme a který by z nás rád udělal „pouhý zub v soukoli“. Oživuje naše sny a fantazii. Bezcennou dělá práci činnost bez vidění, fantazie a rozhledu.

A co se společenským životem? Křesťanství vždy vedlo nejlepší formou člověka k pravé životní radosti a k vnitřnímu pokoji. Potřeba radosti ze života není ubíjená, stáváme-li se křesťany. Naopak – svou čistotou a vkusem je uváděna do hlubších a krásnějších prožitků. S křesťanstvím je člověk též vyzván, aby sám sebe zapřel, sebe obětoval, břemena nesl, „Kristův kříž“ vzal na sebe. Tím mu nejsou zaručeny žádné příjemnosti nebo odměny. Ale i tak, nebo právě tak se mu současně dostává pravé blaženosti, pravého uspokojení, jasného ducha, umí se ovládat, obdrží moc vítězit nad zlem, když přijímá Krista a jde Jeho cestou. Nejvyšší hodnoty života nacházíme jen v Kristu.

Konáme tu největší službu

Zivý Pán a živé křesťanství činí člověka lepším a přeje druhému vždy to nejlepší. Kličem a základním tónem království Kristova jsou služba a sloužení. Kristus má pro každý život svůj plán služby. Miluje toho, kdo mu slouží. V Kristově království je sloužící tím nejvyšším. V křesťanství převládá motiv služby. Ve světle kříže pokládáme za přednost sloužit Bohu a lidem v duchu našeho Pána a Mistra. Při veřejné soutěžní anketě ve Francii se zjistilo, že ani velký vítěz Napoleon, ani Ludvík XIV., stavitek překrásného zámku ve Versailles, nepožíval takové přízně lidu jako Louis Pasteur, velký chemik. On nejvíce posloužil lidstvu, protože odkryl zárodky nemoci a tím položil základ k lepšímu a úspěšnějšímu léčení chorob.

Svět potřebuje služebníky. Bezpráví nemůže být urovnáno, rány nemohou být zahojeny, nevědomost odstraněna, srdce očištěna – jedině skrze nezištnou křesťanskou službu.

Jsem duchovně spokojen

Pán Ježíš Kristus uspokojuje každou normální touhu duše. Život a touha jsou nerozloučné. Nejhlbší životní přání a touha duše jsou těhotnou a žádostí po pokoji, klidu, útěše, ochraně, radosti, jistotě. Všechna tato přání nacházejí v Kristu svoje plné uspokojení. Augustin právem řekl: „Všechno jsi učinil pro sebe, ó Bože, a náš duch je nespokojen, dokud nespocine v Tobě!“ Jestliže je to pokoj, po němž toužíš, pak posly, co praví Mistr: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obližení jste, a já vám dám odpocínutí a neleznete odpocínutí svým duším!“ Pokoj, který nemůže svět dát! Ten vyvěrá jedině z obecenství s Ním! Narazily na tě životní bouře a potíže tvého ducha? Máš starosti ve svém životě? Potřebuješ útěchu? Pak potřebuješ Krista! On, který utišil bouři na moři galilejském, ví, jak tvému zarmoucenému srdci přinést klid a pokoj. Co potřebuješ, je síla, abychom mohli projít zkouškami a pokušeniami... Takovou pomoc, jakou dává Pán Ježíš, ti nemůže nikdo přinést. V Něm a skrze Něho můžeme se stát dokonce více než vítězové...

Mám pravou naději pro budoucnost

Muž, který založil království, bojoval za svobodu, stavěl lodi a mosty, hľoubil tunely, zřizoval katedrály, nad nemocemi vitézil, odmítl uvěřit, že by smrt a hrob měly být cílem jeho existence. S vírou v nesmrtelnost se setkáváme v určité formě skoro v každém náboženství: bud' skrz stěhování duší, nabytí dědictví, pouť věčními loviště, nebo jako s věčným životem v otcovském domě.

Dlouhý čas vzdoroval Bouřlivý mys na nejzazším pobřeží Jižní Afriky všem lidským snahám o obeplutí. Jeho pískové lávky byly plny trosek lodí, které promlouvaly hrůznou řečí. Až v r. 1494 řídil Gama svoji loď okolo něho a nalezl tak novou cestu do Indie. A tak se stal „Mys bouří“ „Mysem Dobré Naděje“!

Během staletí procházel lidé hlubokými údolími a temnou branou zvanou smrt ve strachu a bázni a nikdo se nevrátil – až přišel Pán Ježíš, aby odkryl závoj a zahnal tmu. Zemřel a opět vstal z mrtvých. Prázdný hrob hlásá: Kristus žije! Kristus je vítěz! „Já živ jsem, i vy živí budete!“ Umíráček strachu umíkl, přemožen je poslední nepřítel. Smrt se proměnila ve vítězství. I tento bouřlivý mys se stává mysem dobré naděje.

To bylo tedy několik pohledů na to, jak se projevuje, nebo má projevovat opravdový křesťanský život. Podle toho můžeme porovnat svůj život a korigovat naše chození v Pánu tak, aby lidé viděli naše skutky a oslavovali Boha za ně.

-stu

Duše a duch člověka

Biblické učení o člověku rozeznává v něm tři hlavní složky: ducha, duši a tělo. Proto skuteční křesťané dbají o to, aby celý jejich duch i duše a tělo byly bez úhony zachovány nejen v příchodu Pána Ježíše Krista, ale i v jeho trvalé přítomnosti (1Te 5:23). Neboť řecký výraz „en parusia“ znamená také „v přítomnosti“. Vždyť Slovo Boží působí trvale v každé

Že Duch Boží a duch lidský mají určitou souvztažnost, vyplývá z Pavlova výroku, že Duch Boží osvědčuje duchu našemu, že jsme Božími dětmi. Neosvědčuje tedy tuto velkou skutečnost naší duši, nýbrž ji osvědčuje či potvrzuje našemu duchu. To je poznání, podle něhož můžeme usuzovat, že jde vždy o našeho ducha, kdykoli jinde je v Bibli řec o tom, že se věřícímu člověku dostalo anebo má dostat Ducha Božího nebo svatého. Tak např. z výroku „Přijměte dar Ducha svatého“ (Sk 2:18) můžeme usoudit, že se tohoto daru má dostat duchu člověka. Z výroku: „Jestliže Duch toho, jenž vzkřísil Pána Ježíše z mrtvých, ve vás přebývá...“ (R 8:12) usuzujeme, že přebývá v jejich duchu. Výzva Efesským „Naplňeni buděte Duchem“ (Ef 5:18) je výzvou, aby jejich duch byl naplněn Duchem sv. atd. Je tedy duch člověka něčím, co může být naplněno, anebo v čem může být něco obsaženo. Jak si tedy máme ducha představit? Bible učí, že si ho máme představit, jako si představujeme skutečnost vzdachu či větru. Původní tex Starého zákona má totiž pro skutečnost ducha a vzdachu (větru) jedno a totéž slovo „ruach“ a původní řecký text Nového zákona také jenom jedno a totéž slovo „pneuma“. Jako vzdach můžeme naplnit vění, světlem, zvukem apod., tak i do lidského ducha můžeme vložit plno citů, myšlenek, snů apod. Jde však o to, aby především lidský duch obsahoval Božího Ducha, protože s ním je mu zároveň dána náplň živého Božího Slova.

O lidech doby Noémovy je napsáno, co podle původního textu má tento smysl: Protože člověk je již zcela oddán tělesnosti, Boží Duch v člověku, tj. v jeho duchu, již nebude trvalým soudcem (1M 6:3). Lidé, jejichž duch přestal být v nich soudcem, kteří se tedy zbavili svědomí, to jsou bytosti, které v podstatě již přestaly být vpravdě lidmi, takže pak se svým technickým rozumem jsou nebezpečnejší než kterákoli šelma. Duch člověká nemá přestat být rozhodujícím činitelem nad jeho citovým, rozumovým a volným životem. Jinak jsou jeho city, rozum a vůle živeny jenom tělesnými smysly a pudy, takže se člověk pak stává soběckým, svéhlavým a svévolným vůči každému lepšímu vědění. Anebo z mnohých lidí se takto stávají pokrytci, protože se jejich duše snaží nahradit úlohu ducha a napodobavat i funkci svědomí anebo

kladný poměr k Bohu. Lepší je poctivý ateismus než takové pokrytectví. Sidlo svědomí je v duchu. Kdyby bylo v duši, tj. ve vlastním citu, rozumu, volném projevu, nebyla by to žádná vyšší kontrolní funkčnost, takže by docházelo k sebeklamám i ke klamání jiných lidí.

Duch člověka právě tak, jako jeho tělo patří do oblasti bytí, nikoli do oblasti vědomí. Vědomí vzniká ze základu ducha. Jsou různé základy. V oblasti stavební je základ hrubšího složení než nadstavba. Ale v oblasti radiotechniky je základ elektromagnetických vln jemnějšího složení, než jsou obrazy na obrazovce televizoru. Nevíme sice, jaké složení má byt ducha, ale můžeme svého ducha prožívat a vědět, že v nás vskutku je. Nikdo z lidí neví, co je v určitém člověku; ví to jenom duch člověka, který je v něm (1K 2:11). Rozum neví ani o sobě, zda je povrchní nebo hluboký, zda tupý nebo pronikavý apod. To ví o rozumu jenom duch, který je v člověku. A vime-li takové nebo podobné skutečnosti o svém rozumu, je to důkaz, že v nás je duch.

Jde v tomto směru hlavně o to, aby duše nebránila cestu svému duchu v žádoucích projevech. Jádro problému je zde v tom, aby byl uvolněn prostor pro žádoucí projevy ducha i za cenu toho, že bude třeba duši zlomit, zdrtit, „ztratit“. Kdo takto ztratí svou duši, aby jeho duch mohl sloužit Bohu a následovat Ježíše Krista, ten ziská novou duši s novými city, s novým rozumem a s novou vůlí (Mt 16:24–25). To je duchovní zákon Boží, který se nedá obejít, aniž by to nemělo negativní následky. V poslušenství vůči této zákonitosti se však duše znovuzrodí a stává se posvěceným nástrojem ducha odhodlaného ke službě Bohu.

Sloužit Bohu vpravdě a svobodně můžeme jenom svým duchem (R 1:9; 7:6). A nežli člověk může sloužit Bohu, musí Boha objevit hledáním. Avšak i toto hledání se děje duchem, který je v člověku, nikoli rozumem. Rozum duše tomuto hledání jenom překáží. Duši má stačit, že dokáže po Bohu zatoužit (Iz 26:9). Vyloučí-li člověk rozum z hledání Boha, to ještě neznamená, že podniká něco nerozumného. Když duch člověka Boha nařeze, pak i rozum bude mít o čem přemýšlet. „Všeliký duch chval Hospodina“ (Z 150:6)!

H.J.

A teraz vezmíme podobu človeka. Chceme snáď zabudnúť, aký vzťah je medzi podobou Boha a človeka? „A Boh rieko: Učiňme človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby...“ (1M 1:26). Učinil toto Boh? Stvoril človeka na svoj obraz? Vid' Jk 3:9. Tu je řec o jazyku. Tým istým jazykom chválime Boha a dobrorečíme Mu – a tým istým jazykom zlorečíme človeku stvorenému podľa podoby Božej. Teda človek i dnes má približne tú podobu.

Ez 1:26 – tam nie človek sedel na tróne, ale ten, ktorý mal podobu ako človek.

Pán Ježíš vzal podobu človeka tým, že sa stal poslušným. Ako Boh – nemohol byť poslušný, t. j. podriadený. On bol poslušný až po smrť križia. Jeho myšel bola slúžiť, k tomu bola potrebná pokora, poníženie. Nech je i v nás také zmýšľanie!

7. hodina – 2:9–11

Verš 9. „Preto aj Boh jeho povýsil nad všetko a dal mu z ľúbosti meno, ktoré je nad každé meno...“

Nad čo „všetko“ Boh Pána Ježíša povýsil? Tieto slová nadvädzujú na predošlé verše. Pán prišiel konáť veľké dielo spasenia, vykúpenia, pritom sa musel veľmi ponížiť. Už to je dosť na Jeho poníženie, že sa stal človekom. To bolo to Jeho veľké poníženie, vedľa bol rovný Bohu. Ako Boh – nemohol podstúpiť smrť, pre dielo spasenia sa musel stať človekom. On, Pán pánov, Majster – a urobil otrockú službu, umýval nohy. Bol predaný ako otrok, podstúpil otrockú zločineckú smrť. Jeho poníženie spočívalo v styku so smrťou. Nebolo inej cesty. Pán si nežiadal vyslobodenie, vedľa On na to prišiel. Stačilo by, keby pred ukrižovaním bol povedal: Vezmi odo mňa tento križ. On to neučinil. Ponížil sa. V Jánovom evanjelii čítame, ako Ho povýšili ľudia – ako hada na pústi. Tú skutočnosť, že On nebol iba „Ježišom“, dokázal tým, ktorí Ho prišli zajat. Jeho JA SOM znamená, že On je Jehova. Oni to vtedy nespoznali. Preto Peter hovorí: „Nech tedy vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, toho Ježíša, ktorého ste ve ukrižovali“ (Sk 2:36). Toho Boh povýsil na Veľvodu a Spasiteľa. Vy ste Ho povýšili svojím spôsobom, aby ste Ho potupili, ale i Boh Ho povýsil svojím spôsobom, aby Ho oslávili. Teraz premýšľame o Božskom povýšení. On sa ponížil až na zločineckú smrť, no Boh Ho povýsil nado všetko. Nad to, čo človeka ponížilo a čo človek nemal v moci. Povýsil Ho nad smrť skrze zmŕtvychvstanie, Ef 1:20, R 1:4 – aby sa dokázal mocou. Povýsil Ho nad hmotu a jej zákon. Tej človek podlieha, hmota drží človeka, ktorý sa nemôže od nej odpútať. Pán Ježíš bol povýšený nad hmotu nanebevstúpením (Sk 1:9). Tam bola premožená zemská gravitácia, ktorej podstatu človek dodnes nepreskúmal a nevysvetlil. A ďalej – povýsil Ho slávu nad slávu, ktorú si môže vydobyť človek. Posadil Ho po svojej pravici. Korunoval Ho čiou. Povýsil Ho na svoj trón a dal Mu zvláštne meno. Nie to meno Ježíš. To On mal dávno. To meno znamenalo Jeho človečenstvo. Oni Ježíša ukrižovali. Ale teraz, po vykonaní zmyslu tohto mena, dal Mu Boh meno nad každé meno. I meno Ježíš Kristus je nad každé meno, no toto MENO my nepoznáme. V Zj 19:11–13 čítame: „A videl som nebo otvorené a hľa, zjavil sa biely kôň a ten, ktorý sedel na ňom, volal sa Verný a Pravdivý a v spravodlivosti súdi i bojuje. A jeho oči boli ako plameň a na jeho hlave mnoho diadémov a mal napsané meno, ktoré nikto nevie, iba on sám. A bol oblečený v rúchu pokropenom krvou a jeho meno sa zovie Slovo Božie.“ To je to MENO, ktoré nikto nevie. To je zvláštne sláva. Tie prvšie mená zostávajú, ale toto meno je nad každé mená.

Verš 10. „...aby sa v mene Ježíša sklonilo každé koleno bytostí ponebeských a pozemských i podzemských...“

Bytosti podzemské sú nepriateľské bytosti. Tam sa Mu všetci pokoria, no nie všetci zoberú odmenu. Tam vyznajú, no škoda, že niektorí neskoro.

Verš 11. „... a každý jazyk aby vyznal, že Ježiš Kristus je Pánom na slávu Boha Otca.“

Vyznať toto dnes znamená večný život.

Pán oslavil Otca vo všetkých okolnostiach a prosil oslávenie aj pre seba. Boh - Otec to uskutočnil. My to vieme. Má nás to viesť k pokore a k poslušnosti. Kto sa teraz pokorí a vyroní slzu v tomto poznani, teraz mu to pomôže. Potom nikomu nepomôže plakať na večné veky.

8. hodina – 2:12–18

Verš 12. „A tak, moji milovaní, ako ste vždycky poslúchali, nielen v mojej prítomnosti, ale tým väčšími teraz v mojej neprítomnosti, s bázňou a s trasením pracujete na svojom spasení...“

Filipánia boli poslušní najmä v Pavlovej prítomnosti, no keď ich tento veľký apoštol nevidel, zaväše urobili chyby z nedostatku duchovnej disciplíny. To je sklon každého človeka. No nám hovorí Boh: „Chod' predo mnou a buď dokonalý!“ Budeme si vedomí toho, že Boh nás pozoruje a vždy chodme v poslušnosti.

K vám prišlo posolstvo spasenia – evanjelium. Prijali ste to „veľké spasenie“ (Žd 2:3). To dielo spasenia je podľa plánu Božieho spasenia. Človek ho dosahuje vierou zdarma, dostáva sa do jeho moci. Každý to spasenie osobitne prial a má ho i ukazovať. Spasenie je vyslobodenie, záchrana. To spasenie sa prejavuje v obecenstve s Bohom. Stáva sa však, že spasenie jeho účastníci slabo ukazujú. Mnohí spásenie nemajú. Ako je možné, že si ty, drahá duša, k spáseniu neprišla? A ty, kto ho máš, prečo ho ukazuješ v tak malej miere? Význam slov na konci verša je: Nielen, aby ste to spasenie mali, ale aby ste ho aj ukazovali, dokazovali, aby vo vás to spasenie ukazovala Božia moc. Snažte sa o to s bázňou a s trasením, aby ste sa nedopúšťali chyby v tom utvrdzovaní svojho spasenia. Spasenie sa dá dosiahnuť za jeden večer, človek ho dosiahne v jednu chvíľku, no nie je to tak v chodení v tom spasení. Treba uskutočňovať, uplatňovať to veľké spasenie vo svojom živote. Spasenie je prejav istoty, radosti, vďačnosti oproti Bohu za ten nezaslužený dar. Nám je možné, že ho zanedbávame, že naň nemyslíme. Utvrdzujte to spasenie, pracujte v tom spasení, nie aby ste ho dosiahli, to sa nedá, ale aby ste ho ukázali. Chod' a nehreš viacej. Aby si neboli neužitoční, lebo život môže byť aj neužitočný, neusmernený, a pritom je to život spáseného človeka. Poznáte takých ľudí? Ja áno. Nechodia oblečení v to spasenie.

To patrí veriacim ľuďom. Nie pracovať na spasení, aby ste ho nestratili. Tá myšlienka tu nie je myšlená, ale to, aby ste ho nezanedbávali, aby ste v tom spasení mohli chodiť ako spasení.

Dávid neveredl ísť do boja v Saulovom rúchu. A čo to naše spasenie? Vieme v ňom chodiť? Na to nadväzujú slová 15. verša: „...aby ste boli bezúhonné a rýdzi, bezvadné deti Božie prostred pokolenia krievého a prevráteného, medzi ktorími svietete ako svetlá na svete...“ Taki majú byť spasení ľudia. Bezúhonné, aby nás nemohli obviníť. Rýdzi, nie miešanina. Áni Boh nie je miešania svetla a tmy. On je svetlo. Chodťe ako deti svetla. Spasený človek má mať rýdzi charakter. Nie „kam viesť, tam plášť“, všade sa prispôsobí inak, pokrytecky. Treba mať tak rýdzi charakter, aby sa ľudia na tom pozastavovali. Preto je potrebná bázeň – pracovať na tom spasení.

„Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odnesol to, čo načo vykonal skrze telo, už či bolo dobré či zlé. Znajúc tedy bázeň Pánu presvedčame ľudí a Bohu sme zjavní“ (2K 5:10, 11). I v tomto je spominaná bázeň. Aby sme sa s bázňou snažili poukázať na to spasenie, lebo pred súdnou stolicou Kristovou nám to nebude jedno, ako sme tu pracovali na spasení. Tá bázeň znamená: Bojte sa, že to spasenie málo poznáte, málo ho ukazujete. Kto môže povedať: „Koľko som ho mohol v živote uplatniť, toľko som ho uplatnil?“ To nemôže nikto z nás. Je to naša nevďačnosť. Keď gazdinka v rodine pripraví jedlo,

prestre a prinesie ho na stôl, a keď tí, čo ho majú zjesť, začnú ohŕňať nosom nad ním a nejedia, ona je určite smutná. A čo my? Prijímame to spasenie? V tom je zahrnuté i vyslobodenie z rôznych zlých väšní, v tom je sloboda. Prijímame to? Máme to robiť.

Verš 13. „Lebo je to Boh, ktorý vo vás pôsobí i chcenie i činenie pre záľubu.“

Boh pôsobí i chcenie i činenie – v tom spasení chodí. Je človek potom za to zodpovedný? Človeku je pri tom všetkom ponechané jedno chcenie, ktoré mu Boh nedá, v tom má človek slobodnú vôle. Je to chcenie podrobil sa vôle Božej. Iba ten, kto sa chce podvoliť Božiemu vedeniu, v tom Boh pôsobí chcenie i činenie chodí v tom veľkom spasení. V takom potom Boh spôsobí chcenie navštíviť nemocného brata alebo sestru, chcenie slúžiť, chcenie pohostíť niekoho, chcenie robiť dobré užitočné veci, chcenie prejavovať lásku. Takému potom vôbec nepadne ľahko tieť veci robiť, on sa s týmto chcením stotožní a keď sa chcenie zmení, a to znova za Božieho pôsobenia, na činenie, má z toho ten veriaci človek radosť. Boh ale nerobi nič nasilu. O mnohú požehnanú radosť sa pripravujú tí, ktorí nechcú, aby Boh v nich pôsobil chcenie a činenie.

Verš 14. „Všetko čínte bez reptania a bez pochybovania...“

Z 3. verša vyplýva, že nemáme nič robiť bez súladu, bez pokoja – i keď by to mala byť dobrá vec. Tu: Všetko čínte! Čínte – bez toho zlého. Somranie, reptanie, to je z nás. Reptala i Mária, sestra Mojžišova proti Mojžišovi, hoci predtým spievala. I my sme často takí. Reptanie je ako rakovina. Vychádza zvonka a prejavuje sa navonok. Pochybование je produkтом nútra, je to nedostatok viery. Národ izraelský stále pochyboval, a preto reptal. Prejavovali nespokojenosť s Bohom, reptali proti Mojžišovi. Aj v čase, keď sa začali množiť učenici, povstali reptia helenisti proti Židom. „Aha, tých chudobných si nevšímate, len tých bohatých. Ani našim vdovám sa tak nevenujete...“ Príčina na reptanie sa vždy nájde. Kto chce psa biť, palicu si nájdje. Kto chce reptia, nájde si zámienu. Kto reptia, ľahko sa to neodučí.

Keď vo Philadelphii (USA) púšťali prvú lokomotívku a vlak s niekoľkými vagónmi, objavila sa tam medzi množstvom prizerajúcich sa ľudí jedna staršia ženička a na plné hrdlo vykrikovala: „Nikdy sa to nepohnie, nikdy sa to nepohnie!“ Ľudia ju nemohli umliečať. Keď sa ale vlačik pohol, začala kričať: „Nikdy to nezastane, nikdy to nezastane!“

Verš 15: „...aby ste boli bezúhonné a rýdzi, deti Božie bezvadné prostred pokolenia krievého a prevráteného, medzi ktorími svietete ako svetlá na svete...“

O tomto verši sme sa už prv zmienili. Spasenie sa má ukazovať svietením. To nie je ľahké. Raz pozde večer prišiel istý muž domov. Skrútil vypínačom, ale žiarovka nezasvetila. Že by neboli prúd? Stlačil zvončekové tlačítko, a zazvonilo. On to mal všetko na batériu. Raz sa spýtal elektrikára, ako je to možné, že žiarovka nesvetila a zvonček zvonil. Ten mu povedal: „Na svietenie treba viac energie, ako na zvonenie. Zvoní je ľahšie ako svietiť.“ To platí aj pre veriacich ľudí. O spasení hovorí je ľahšie, ako spasenie žiť, svietiť.

Plameň sviečky sa skladá z troch časťí. Spodnú časť plameňa tvorí svetlo s modrým nádyhom, vonkajšiu časť plameňa svieti zlatožltým svetlom a stred je čisto oslnjujúco biely. Podobnými farbami má svietiť i život veriaceho človeka. Základ modrý – to je farba neba, nebeská podstata, život je založený na niečom nadzemskom, nebeskom. Základom života je nebeský charakter, kresťan k svojmu životu čerpá silu z neba. Okolo, navonok, má svietiť farbou zlatou, čo hovorí o sláve Božej. Sláva Božia spočíva v Jeho svätosti a spravodlivosti. Práve toto sú vlastnosti, ktoré má na nás svet vidieť zvonku. Cirkev je tu na zemi slávou Pánonou, tedy i jednotlivý kresťan, ktorého má byť pred ľuďmi. Vnútorné čistote a svätosti veriaceho človeka, ktorého srdce je umyté krvou Ježiša, býva v ľahšej nad sneh. Keď svieca svieti, tak jej ubúda. Tak to má byť aj s našim telom. Takto treba pracovať na ukazovaní toho veľkého spasenia.

Verš 16: „...majúc u seba slovo života mne na chválu v deň Kristov, že som nebežal nadarmo ani nadarmo nepracoval.“

Ked' vy budete zachovávať to slovo života, ktoré sme vám priniesli so Sílasom a zostávate v tom, bude to mne na chválu. Ked' vy zostanete verní, mňa Pán pochválí za vás. On, ten skromný apoštol, chcel prijať chválu od Pána. Stál o takú chválu. Aj my, keď zachováme vieri, budeme na chválu tomu, kto nás priviedol k Pánovi. Máme byť zaviazaní vďakou oproti tým, ktorí nás priviedli k Pánu. Nie myslief len na seba. Myslime na to, čo bude spomenuté aj pred súdnou stolicou Kristovou.

Verš 17, 18: „Ale jestli aj budem vyliati sťa liata obeť pri bitnej obeti a sväto-službe vašej viery, radujem sa a spolu sa radujem so všetkými vami, a tak isto sa aj vy radujte a spolu sa radujte so mnou.“

Pavol tu myslí na smrť. Napriek tomu má príčinu k radosti. Jeho život – to bola svätošlužba. On sa raduje spolu s nimi a ich vyzýva, aby sa radovali s ním. Ked' má človek zármutok a zverí sa s tým svojmu piateľovi, z toho zármutku akoby polovica zmizla. Ak má človek radosť a zverí sa s ňou tiež svojmu piateľovi, jeho radosť sa zdvojnásobí. Tak i Pavol tu vyzýva k radosti spoločnej, k radosti jedných s druhými. Takto sa vedia radovať veriaci ľudia.

9. hodina – 2:19–30

Hoci v tomto oddiele Slova Božieho nie sú podávané nejaké zvlášť hlboké myšlienky, nie sú tu nejaké veľké vysvetľovania Božích tajomstiev, napriek tomu nám má čo tento text povedať.

Verš 19: „Ale nadejem sa v Pánu Ježišovi, že vám skoro pošlem Timotea, aby som i ja okrial, zvediac, ako sa máte a čo robíte.“

Je dôležité, aby veriaci navzájom o sebe vedeli. Pavol bol vo väzení, nemohol ich navštiviť. Bol odkázaný len na správy už či od Epafroditu alebo iných. Taký človek vo väzení sa i zo správ teší, ale radšej by ich navštívil.

Vtedy sa cestovalo veľmi zle. Cesta z Ríma do Filíp nebola ľahká. Bola to ľažká cesta, pešo, po suchu i po mori, cesta plná nebezpečenstiev. Ved' aj Epafroditus na tej ceste ochorel. Niesol Pavlovi dar – vtedy nebola poštová služba bežnou – tak musel ísť ďaleko. To nie je ako: „Chod' do Trnavy, si tam na pláne!“ To bola cesta veľmi nebezpečná. A Timoteus bol ochotný ísť.

Pavol vo väzení počítal s odsúdením na smrť (v. 17), no i so životom (1:25). To je vážny údel. Raz má nádej, ktorá ho povznesie, raz myslí na smrť. Má i túžbu navštíviť ich, má i nádej a hneď zasa sa chystá k smrti.

Verš 27, 28: „Lebo aj skutočne bol tak onemocnel, že už bol blízky smrti. Ale Boh sa zamiloval nad ním, ale nielen ním samým, ale aj nado mnou, aby som nemal zármutku na zármutok. A tak som ho tým snaženejšie poslal, aby ste sa, ked' ho uvidíte, zase radovali a ja aby som mal menej zármutku.“

Zármutok mal z uväznenia, hoci sa ani nemal telesne tak zle, ako keď bol na slobode. Mal zármutok nad tým, že mu uniká život i práca. Keďže Epafroditus nezomrel, k zármutku na zármutok nepríšlo.

Pavol v Ríme počul rozličné správy. Počul o vzdurovitých i o úprimných kazateľoch evanjelia, vedel, že práca pokračuje a chcel vedieť, ako pokračuje.

Verš 20: „Lebo nemám nikoho rovnozmýšľajúceho, ktorý by sa verne a úprimne staral o vaše.“

On tam mal mnoho bratov a sestier. No tito nemohli cítiť s filipánskymi, lebo oni Filipánov nepoznali. Timoteus bol s Pavlom rovnako zmýšľajúci, i čo sa týka pomeru k Filipánom, no i po každej inej stránke.

Verš 21: „Lebo ti všetci hľadajú svoje, a nie Krista Ježišovo.“

Ti ostatní ešte nemali tak vyvinutý cit pre službu Pánovu. Ved' boli väčšinou z pohanov, ktorí nikdy neboli navyknutí robiť niečo dobré druhému, keď sami z toho nemali mať úžitok. Ešte nie všetci považovali prácu, dielo Pánovo za „svoje“. I s nami je to tak. Prácu na vinici Pánovej, starosť o zbor a všetko, čo je s tým späté, považujeme za „svoje“ do takej miery, aká veľká je naša viera. Ale i to, čo príde po tej práci, t. p. odmena, sláva, i to nám bude dané podľa tohto merítka. Preto nech nik z nás nepovie, keď sa jedná o prácu v zbere, že mňa sa to netýka. Toto sa potom nebudú týkať mnohé zasúbenia a odmeny, o ktoré sa sám pripravi. pripr. -ik

a stihol nás osud apoštola Petra
Pretože ohne cudzích bohov sú studené

Checi sme obetovať Hospodinovi
Ale ruky boli prázdne a studené
Na Boži oltár sme predsa prinášali
cudzie kadivo
Pochváliili sme sa cudzimi prácami
Cudziu obeť sme zapalovali
cudzim ohňom
Napokon sme museli vyroniť slzy pokánia
Pretože cudzie kadivo, aj cudzí oheň
je studený

V malom stáde zhásol plameň
prvej lásky
Jednému po druhom priadal
nesmerne láskavý hlas
cudzieho pastiera
Jeden po druhom sme sa poberali za ním
Poniekto ri sa vrátili
so zarosenými očami apoštola Petra
Pretože studená bola láska
cudzieho pastiera

Stivali sme a stavali
Stále sa nám stavba nepozdávala
jedného dňa sa zrútili
naše sny aj naše plány
Ozibaalo nás v troskách zbořených hradieb
Pretože žalostne zlyhal
cudzí základ

Pripadala nám nepodstatná výzva
— Nefahajte cudzieho jarma
Zdala sa nám neaktuálna
Znenazdania sme strácali slobodu
i slávu Božich detí
Pretože je zotročujúce
cudzie jarmo

Presýtili sme sa učenia apoštolov
Začala nám chutiť atmosféra
nového teologickejho prúdu
Na konci vytiežzenia,
ktoré sme, žiaľ, už neprežívali všetci
boli prázdne studené dlane a slzy
Pretože je studený oheň
cudzieho učenia

Kráčame ďalej do studenej noci
V pohľade Pána Ježiša Krista
nebolo odsúdenie za našu zradu
Sádalo z neho naozajstné teplo
naozajstnej lásky

-jk

Bola zima, keď sa Pilát chystal
vyniesť rozsudok
nad Kráľom Židov

K vatre, ktorú rozložili cudzi vojací
natáhaval skrehnuté ruky
aj učenik Šimon, zvaný Peter
Aj jemu bola zima
a mal predsa právo zohriat sa
pri vatre, ktorá bola práve naporúdzí
Tam nad plameňom cudze vatry
trikrát zaprel svojho Majstra
Do studenej noci šiel s rozdrásanym srdcom
Líca mu blčali od horúcich sŕz
Pretože oheň tej vatry bol cudzí
a studený

Hospodin povedal:
— Nebudeš mat cudzích bohov predo mnou
Je tch mnoho
Ponákajú teplo zimomravým srdciam:
— Aspoň trochu sa zohrej
Skúsili sme to

DIALOG S HINDUISMEM

Misionář v Indii při pouličním shromáždění vysvětluje: „Jsou všelijaké rozdíly mezi vámi a mnou. Vy jste jiné barvy pleti, řeči, národnosti a jiného náboženství než já. Ale přesto jsme si v mnohem rovní. Všichni máme tělo i duši. Všichni jsme poddání všelijakým slabostem, bídám, neřestem.“

Dejme tomu, že hindu, mohamedán a křesťan onemocní zimnicí. Dá lékař každému jiný lék? Jistě že ne! Bez ohledu na barvu pleti, řeči, národnost a náboženství, dá všem stejný lék. A tak, hle – všichni trpíme jednou nemoci, kterou je hřich, a nebudeme šťastní, pokud nebudeme zproštěni tohoto zla.

Všichni vězíme v bahné hřichu a potřebujeme někoho, kdo v něm nevězi, aby nás vysvobodil. Jinými slovy: všichni jsme hříšní a potřebujeme Spasitele bez hřichů. Kde jej najdeme? Mezi vašimi bohy? Ti se sami dopouštějí mnohých nepravostí a od hřichů nemohou osvobodit. U Budhy? Ten přiznává, že spásu nemůže dát. U Mohameda? Ten sám vyznává v Koránu, že je hříšný a zlý.

Kde tedy najdeme neviného? – Mluvme tedy o Kristu, o Jeho životě, o Jeho charakteru, o Jeho učení i smrti, o Jeho zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Pohleďte, to je Spasitel, jakého potřebujeme!

Tu někdo zvedá ruku a říká: „Páne, a jak přišel hřich na svět, a jak to, že umřel Kristus, když pravíš, že byl bez hřachu...?“

Nyní opusťme, milí čtenáři, na chvíli toto shromáždění. Zřejmě bychom neporozuměli jejich otázkám a nedocenili prostoru obrazů a přirovnání misionáře. Dříve se musíme seznámit s jejich myšlením a cítěním, které bylo utvářeno po dobu více než čtyř tisíciletí pod vlivem vědeckých hymnů, upanišád, brahmanismu a hinduismu.

A tak se vydejme na cestu, která nebude snadná – pochopit současnost indického života, jeho monohotovnosti, stagnaci, negramotnosti i bidy, jako důsledek trvalého vlivu jejich náboženství – jařma hinduismu. Mimo tento hlavní podíl na současném stavu lidu Indie, který nese hinduismus, je nutno vidět dále problém přelidněnosti a dlouholetého vlivu koloniální nadvlády.

Našim hlavním zájmem však nebude studium indických dějin aneb posvátných knih (i když do nich také nahlédneme), ani problémy etnografické, sociální, politické, či problémy výživy, alejen pokus o dialog.

Abychom to vyjádřili přesněji: dialog křesťanů s hinduismem.

Nuže, vstupme do ulic skoro pětimilionového mraveniště města Bombaye, které se právě v časném ranním rozbřesk probouzí. Ocitáme se na půdě „šestého kontinentu“. Vystupujeme z letadla. Obklopuje nás vlnký a horký vzduch a přestože podle kalendáře je duben, potíme se a oceňujeme výkon obřích ventilátorů v letištní budově. Vzduch plný neznámých vůní a nepřídaná pestrost barev a květů nás bude stále provázet a udovovat v nových a nových obměnách.

Jízda autobusem skýtá pohled na moderní výstavné čtvrti, které však ostře kontrastují s hliněnými chatrčemi pokrytými plechem a palmovým listem. Obydleno je všechno, i veliké, volně ležící kanalizační roury na právě rozebraném staveništi. Vjíždíme do středu města a setkáváme se zpočátku s ojedinělými, pak stále častěji se vyskytujícími spáči – na ulici. Jsme ohromeni, jsou jich tisíce. Leží na chodnících a zastávkách, aneb právě ustávají a sbalují svoji plachtu z místa, jež jim poskytlo noční útulek. Město je přelidněno.

Po ubytování v hotelu Internacionál se vydáváme do ulic, vzdáváme se odpočinku po prodloužené noci v letadle.

Příští den jsem rozhodnut si pořídit nějaké snímky, ale dostavuji se nepředované zábrany. Při pohledu na bídou kolem sebe ztrácím odvahu. Stydim se zmáčknout spoušť aparátu, stydim se chvílemi za svůj pocit nasycenosti, za čistou košíři, za takové zbytečnosti jako fotocapar a filmová kamera, když... jiný nemá na chleba.

Nouze – mluví očima lidi i zvířat. Vzpomínám, jak jsem doma četl, že třetina lidstva hladoví a nyní to na vlastní oči vidím.

Pospátné krávy. Nelze je přehlédnout, s výjimkou moderní velkoměstské části jsou všeude. Na autobusových zastávkách a parkovišťích aut, na tržištích i na schodištích chrámů. Jsou volné. Podle učení hinduismu jsou krávy nositelky života, druhé matky. Řeší spoustu věcí, pracují na polích, dávají mléko, (v důsledku stálého hladu velmi málo), a lejna, která se suší a slouží k topení.

Byl jsem svědkem toho, jak si jedna kráva pochuňovala na zelinářském stánku jednoho prodavače na tržišti. Nebylo to milé, jemně ji odháněl, také jinak nelze, musel si pokládat za čest, že „může přispět k blahu posvátného života“. Krovám nikdo nesmí ublížit, nikdo je nezabije, nikdo nejí jejich maso.

Tak učí hinduismus. Vyhrocenější směr tohoto učení džajnismus zakazuje zabít, zničit jakýkoliv život. (O tom později.) A tak dámeli do souvislosti některé zásady, které nabádají k askezi a sebeumrtvování a dokonce k sebevrázdě se, zákazem nezničit žádnou formu života, pak: život moučky nebrouka má větší cenu než život člověka.

Na otázku, proč má v hinduismu život člověka tak malou cenu, se nabízí odpověď: protože národy Indie nebyly schopny přijmout ten jediný existující lék na nemoc lidstva, dar Boží lásky zjevený v Kristu Ježíši. V Něm a skrze Něho Bůh zjevil, že cena jedné lidské duše převyšuje cenu celého světa. A proto „tak miloval Bůh svět, že Syna svého jednorozenceho dal, aby k až dý kdož věří v Něho, nezahynul, ale měl věčný život“ (J 3:16).

I povstane další a řekne: „Dobře hovoříš, učiteli, vaše náboženství je znamenité – pro vás, ale pro nás zase naše. Každý bude spasený vlastním náboženstvím. Zde ve městě je mnoho ulic a můžeš jít kam

chceš. Tak i mnoho cest vede do nebe a jedna je jako druhá, nemám pravdu?"

"Ne," odpovídá misionář. "V jedé vesnici byli všichni nemocní na zimnici. Přišlo šest lékařů a každý měl jiný lék a každý ujišťoval svého nemocného, že mu druzí nepomohou. A lidé říkali: My se o to nestaráme, držíme se lékaře, kterého měl nás otec, ten jistě uzdraví. Co myslíte, dělali tito lidé dobré?"

"Ne" – odpovídají posluchači.

"Vidite, tito lidé dělali přesně to, co tento náš přítel. Náboženství jsou právě jedno jako druhé. Jedno tvrdí, že je jen jeden Boh, druhé zase, že je jich mnoho. Jedno, že spasení budeme virou, druhé, že zbožnými skutky atd. Jenže nemohou být všecka pravá. Je jen jedna pravá cesta."

"Ale jak poznáme, které je pravé", dotazuje se kdosi...

Naše vyhlídková loď se plaví na ostrov Gharapuri – Sloní ostrov s krásnými jeskynními chrámy. Jsou vytěsnány ve skále. Klenuti podpírají zdobené sloupy. Stěny jsou pokryty reliéfy, které patří k nejkrásnějším v celé Indii. Zobrazují výjevy ze života boha Šivy. Šiva jako tanecník, ničitel zla, askéta i dobrý manžel ženy Parvati. Mezi nejpozoruhodnější patří trojhlavé poprsí, tři obličeje boha Šivy - Trimurti. Střední hlava vyjadřuje radostný klid, znázorňuje boha Šiu jako Brahma, boha stvořitele, levá s děsivým výrazem jako Šivu - boha ničitele zlého, a pravá s blahoškonným úsměvem jako Višnu - boha zachovatele. Bohu v hinduistickém pantheonu je bezpočet. Nejsou osobnosti, nýbrž jen zosobněné přirodní sily, někdy jen jména pro nevymezenu mystickou podstatu věci. Některé mají však širší význam a podléhají zákonům byti jako lidé, mají ženy a děti, dopouštějí se omylů a hříchů. Vzpomeňme např. boha Ganeše, znázorňovaného jako tlustého muže se sloni hlavou, syna Šivy a Parvati, Višnu – jinocha se čtyřma rukama a modrou pletí chránícího před zlem zejména při svých převtélezích. Dále jmenujeme statečného Ramu, Krišnu, Varunu, Indru, Agni, Somu atd. Vývojem se ustálil počet na 33 bohů: 11 na zemi, 11 na vodě a 11 ve vzduchu.

Nejuctívanější a nejhlavnější jsou však bohové Brahma, Višnu a Šiva. „Trojí výraz podoby jednoho boha, není

to obdoba boha křesťanů?“ říkají hinduisté, „vždyť i my vyznáváme jednoho hlavního boha. Každý národ, náboženství a kultura má svoji pravdu. I vaše pravda je jedna z mnohých. Naše Vědy jsou starší, vaše filosofie vyklíčily z indické filosofie a vaše náboženství z indického náboženství. Vždyť podobnost vašich mši, slavnosti a poutí, řádů a klášterů jsou si např. s budhistickými překvapivě podobny.“

„Přišli do vesnice dva lékaři,“ pokračuje misionář. „Všichni, kteří užili léku od prvního lékaře, zemřeli, ti, kteří užili od druhého, se uzdravili. Jak poznáte, který lékař je dobrý?“

„Ten, který je uzdravil“, odpovídají posluchači.

Tak i pravá cesta se pozná po tom, že lidi přivádí ke spáse. Vy hinduisté a mořeřani žijete ve svém náboženství od dětství, čtěte své bohy. Nevidíte, že vás hřich nici jako dříve? Když vás vás lékař nemůže pomoci, i když vás léčí 20 nebo 50, nebo ještě více let, proč se nerohodnete hledat druhého? Kristus vysvobodil již miliony z hřachu. Zachránil opilce i jejich rodiny, osvobodil mnohé od vásni a nečistoty, napravil zloděje a lháře. Není zla, na které by On nestaciil. On dává člověku odpusťení, pokoj a radost.“

Někdo řekl, že nikde na světě nebylo vyvinuto tolik celobytostného úsilí o dosažení vlastní spásy, jak právě zde v Indii. A přece se hinduismus jako lék na nemoc lidské duše ukázal neúčinným, přesto, že působil na své vyznavače přes čtyři tisíce let. Spásu nelze zís-

kat žádným, byť sebevětším skutkem neb úsilím, ale přijetím daru Boží milosti v Kristu Ježíši.

„...aby poznali Tebe, JEDINÉHO PRAVÉHO BOHA, a Toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17:3)

-šek-

O RŮSTU V MILOSTI

Poznámky ze sborového shromáždění v Ostravě na text: 2. Timoteovi 2:1-7.

Apoštol Pavel v uvedeném textu radí Timoteovi, na co má dbát, co dělat, aby se stal Bohu milým dělníkem, služebníkem Pána Ježíše, který by mohl nést odpovědnost za sbory, za dílo Páně. Tento dopis mu píše z Ríma, když byl již po druhé vyslýchán před Néronem. Jak zvláště pak zní: „Synu můj“ (v. 1). Jaká je v tom naprostá důvěra mezi duchovním „otcem“ a „synem“! V lásce svěřuje Timoteovi odpovědnost v díle Páně. Proto mu říká: „Musiš se zmocnit v milosti!“ Svěřený úkol vyžaduje od tebe kvalifikaci. Z milosti jsi spasen, byly ti odpuštěny hříchy a stal jsi se Božím synem. Ale milost je ještě více. Znamená obecně, že se živým Bohem a Otцem v Pánu Ježíši. Milost potřebuješ i v dalším vývoji svého duchovního života.

Takto kdysi vyrůstal Mojžíš a zmocnil se v Boží milosti. Když čteme o jeho skutcích viry v Zákonu 11. kapitole, zjistíme, že jako poslední skutek viry je uveden přechod Rudým mořem. Na další cestě Mojžíš touží prožít velikost Boží milosti: „Nebo po čem poznáno bude zde, že jsem nalezl milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali ne po tom, když půjdeš s námi...?“ (2M 3:16-17). To je pokrok v duchovním životě Božího dítka: důvěřovat Bohu, že On jde se mnou, že Jeho milost pro mne znamená nezasluženou přízeň! Ve vědomí Boží přítomnosti, Jeho milosti k tobě se nyní zmocňuj!

DÍTĚ pro svůj vrůst potřebuje mléko, teplo, čerstvý vzduch a pečí chůvy. I znovuzrozené Boží dítko pro svůj duchovní vrůst potřebuje Boží slovo (1Pt 2:2), které je mu podáváno v lásce. Mléko se neupravuje, pouze ohřívá. Ať ve shromážděních zaznívá čisté Boží slovo v lásce, bez lidské filosofie a jiných náhražek, které by poslouchající srdce! Ale i vy, drazí, pamatujte na svůj vrůst tím, že se budete slyšet drahým Božím Slovem s přání: „Mluv, Hospodine, a já jsem hotov!“

Znovuzrozený člověk pro svůj vrůst potřebuje také někoho, kdo se mu věnuje jako „otec“ synovi (Pavel Timoteovi). Jak potřebujeme na to myslet a po tom toužit, abychom měli „duchovní děti“, kterým bychom se mohli věnovat. Ve Starém zákoně čteme o ženách, které velice lkaly, když byly neplodné. Jako například Anna, manželka Elkánova, plakala, postila se a v hořkosti srdce se pak modlila k Hospodinu, aby se Bůh na ni rozpomenu! Církve Pána Ježíše má mit děti! Ale nejen církve, i jednotlivci. Shromáždění, kde se za rok neobratí ani jediná duše, by mělo mit „smutek“! Ale i my, jednotlivci,

jestli nikomu nevydáme svědec, žádné duši neposloužíme na cestu za Pámem Ježíšem, bychom se měli v pokoře vinout k Pánu, vyznat mu tento svůj nedostatek a prosit o zmocnění k plodnému životu! Toto „plození“ skrze evangelium (1K 4:15, Ga 4:19) je spojeno s bolestmi. Musí nás to něco stát! Ale pak radost vysoko převyšuje trápení (J 16:21). Jaká je to nesmírná radost, když ten, jemuž jsme věnovali lásku tím, že jsme mu zvěstovali evangelium Boží milosti, ale i svůj čas, zájem a pomoc, přijme Pána Ježíše a sám se stává nositelem zvěsti evangelia! Poznali jsme všichni tuto radost?

O některé děti nemají rodiče zájem, pak musí být vychovávány v ústavě. Ať znovuzrozené Boží děti se necítí jako „v ústavě“, ale shromáždění ať je pro ně domovem, kde naši opravdové bratry a sestry, a kde mají „otce“ nebo „matku“, který se jim zvlášť věnuje.

Pak přichází období, kdy se dítě začne učit mluvit. **Timotee, také ty, co si slyšel cde mne, teď svěřuj věrným lidem!** Teď také ty mluv (v. 2)! Jak lidé uslyší o Pánu Ježiši, když jim o Něm nebudeme vyprávět? Z tohoto hlediska jsou tři skupiny věřících:

1. žijí všelijakým životem, ale „mluví o Pánu Ježiši“,
2. žijí pěkným životem, ale o Pánu Ježiši nemluví,
3. žijí v obecenství s Pánem a také vyznávají, svědčí.

Není třeba zdůrazňovat, že máme patřit do třetí skupiny. Jen nemocné děti nemluví, jen nemocní věřící nevyznávají.

Pavel dále radí Timoteovi: „A tak ty snášej protivenství jako ctný rytíř Ježiše Krista.“ Některé překlady uvádějí – „dobrý voják“. Co je charakteristikou RYTÍŘE?

Především je to kázeň, disciplína, poslušnost! Chceš následovat Pána Ježiše, chceš být užitečným v Božím díle? Pak potřebuješ být vycvičen v kázni. Kázeň ve stravě (zpomeň si na mládence v Babyloně)! Cím se sylis? Po jaké stravě touží tvore duše? Miluješ Boží slovo, obecenství s vykoupenými? Jestli ne, pak jsi neporostl, zůstáváš na úrovni dítěte, protože nedovedeš jako rytíř být ukázněn, tvé tělo není podřízeno Božímu Duchu. Voják ví, že poslušnost rozkazům je více než pohodlí tělu. Máš čas budovat pohodlí pro své tělo, nebo je ti více poslušnost požívání svého Pána? Voják nemá soukromé vlastnictví! Všechno má od svého „hejtmana“ (v. 4). Co máme zbytěčných věcí, jejichž otroky se stáváme. Jaké soukromé vlastnictví měl Pán Ježiš? Jediné sukni, a i tu mu vzali. On byl pravým vojákom Božím, který se Mu celým svým životem libil. Proto: zapři se, vezmi svůj kříž a tak následuj Pána Ježiše!

Vlastnost vojáka je přesnost. Všechno musí konat ve stanovený čas. Nekonáme něco předčasně (jako Saul, který nečekal na Samuele) nebo pozdě? Pán Ježiš věděl, kdy je Jeho čas. Učedníci nemohli pochopit, proč nejdé uzdravit Lazara. On poznal, kdy je Otcem uložený čas, aby vzkřísl Lazarus z mrtvých a oslavil Boha. Nejsme jako hodinky, které někdy „utíkají“ a jindy se zpoždějí! Stvoření zná svůj čas, ale „lid můj nezná soudu Hospodinova“ (Jer. 8:7). Naším cílem by mělo být, abychom jako dobrí vojáci byli přesní, podřídili naši vůli plánům Božím a Jeho rozkazům.

Voják se má libit svému velitelovi. Když se izraelští vyzvědači vrátili ze země, kterou měli obsadit, přinesli dvojíkou zprávu. Deset z nich mluvilo o hrozných obyvatelích a tak strachem a žalem naplnili srdce národa. Jozue a Kálef však se nedivili na lidi, ale na zemi oplývající hojností. Nebyli posláni, aby zjistili sílu nepřitele, vždyť Hospodin měl bojovat. On byl velitelem, vůdcem lidu. Obdivovali bohatství země, kterou jim Bůh zaslabil. Dvě zprávy, protože je zde Boží slovo i slovo nepřitele, satana. Nedomnínejme se, že nás nemůže satan pokoušet a zvítězit nad námi! On nám nemůže vzít věčný život, ale může nás oklamat tak, že se nelibíme svému Pánu! Proto jako „vojáci Ježiše Krista“ mějme v pořádku stejnokroj, duchovní oblek a výzbroj (Ef 6:10-17). Budeme na stráži, aby satan nemohl vniknout do našeho srdce a tak nás porazit.

Jako „vojáci“ máme různé povinnosti. Jednou z nich je být na stráži. Co strážíme? Výborný poklad – 2Tm 1:14, který nám byl svěřen. Jeden druhého strážíme v lásce (ne jako Kain Abela). A také snášíme protivenství. Timoteus poznal, kolik jeho duchovní otec – Pavel – musel snést protivenství, ale právě tim Boží dilo rostlo. Utrpení je cestou k slávě!

Pavel vzpomíná také na atleta nebo zápasníka, sportovce. „**Kdo závodí v zápasě, nebývá ověnčen, leč zápasí-li podle pravidel!**“ (v. 5 - Žilka). V tomto obraze duchovního vzniku je zdůrazněn zápas podle pravidel. Protivník má svá vlastní pravidla. Satan používá neregulérního boje, dává ránu tam, kde ji nečekáme. Ale my takových metod nepoužíváme. Zápasíme rádně, podle pravidel.

ZÁPASNÍK na rozdíl od vojáka při zápasu – běhu všechno svléká. Musí být lehce oblečen. Běh máme konat v trpělivosti tak, abychom odhodili všechnu přítěž a hřich, snadno nás obklíčující (Žd 12:1). Vždyť známe další místa Písma, která nás vybízejí, co všechno máme odložit z toho starého, tělesného způsobu života. Podle těchto pravidel hříšného života nemůžeme běžet běh víry! Pro nás platí pravidlo nové! „Jak jste se naučili Krista, tak v něm chodte!“

Stává se, že někteří závodníci používají posilovacího prostředku, který je v seznamu zakázaných přípravků, tzv. doping. Pak jsou z boje vyřazení! Musíme se pohybovat v hraničích Božího Slova, nelze na Boží dráze prosazovat něco „tělesného“. U Jana 20:3-9 čteme o dvou běžcích. Jan předběhl Petra na cestě k hrobu Pána Ježiše. Proč se Petr nechal předběhnout? Kéž bychom se dovezeni předběhat v Božím díle! Kéž bychom co nejdříve se přesvědčili, že hrob je prázdný, že Pán žije! Pak již nehledáme živého mezi mrtvými. Nehledáme Boží království v pokrmu a nápoji! Měli bychom se předběhat ve zvěstování toho, že On žije!

Při zápasení je rozhodující váha borců. Jednou se stalo, že lehčí borec se „položil“ na parketu tak, aby jeho soupeř ho nemohl nějakým chvatem položit na lopatky. K vítězství mu stačil nerozhodný boj. Ten těžší závodník se namáhal, bojoval tak, že po ukončení nerozhodného boje mu zjistili menší váhu než jeho soupeř, který před bojem byl lehčí. Proto zvítězil. O Boží zápas musí být zájem! Musíme se „menšit“. Horlivost za dům Boží má ovládnout naše srdce. Nejsme zodpovědní za to, co všechno vykonáme a jaký bude výsledek naší práce, ale za to, co chceme vykonat! Proto se musíme zmocnit v milosti a jit jako Eliáš v sile pokrmu, přijatém od Hospodina.

Posledním obrazem v našem textu je **ORÁČ**.

Ten rozsvá símě, živé Boží Slovo. V tomto semeni je úžasná moc. Když totiž símě vniklo do mého srdce a přineslo užitek. Nyní sám jsem rozsváčem jako Boží spolupracovník. Ne opačně! Bůh není naším spolupracovníkem, ale my Jeho! V tom je rozdíl. Někdo mnoho pracuje a pak říká: „Pane, ty tuto práci rozhojni“. Ne, Bůh dělá a nám dal milost, abychom s Ním pracovali. Znamená to naši podřízenost. Také rolník koná podle pokynů. Už ve Starém zákoně bylo nařízeno: „Nezaseješ dvojaké símě!“ Nesmíš rozsvávat pšenici i koukol!

Oráč kdysi držel pluh, dodržoval hloubku brázdy a také vedl tažné zvíře k tomu, aby tato brázda byla rovná. Musel se proto divat kupředu! I život víry znamená dívat se kupředu, ne tak jako Lotova žena nebo Izrael na poušti. Je to pohled víry a naděje. Rolník je mužem naděje. Dává dobré, použitelné símě do země v naději, že ono přinese mnohonásobný užitek. Tak pracujeme a žijeme v naději, že i tato naše práce, rozsváčení evangelia, přinese bohatý užitek.

Probíraný text se netýkal pouze Timotea. Přivlastňujeme si jej i my. Je to Boží doporučení i pro nás život, pro nás vzrůst u víře. Jde o naši věrostí i spolehlivost. Jde o to, do jaké míry nám Pán může svěřit úkol v církvi! Nejsme jako těch 22 000 Gedeonových vojáků, kteří se vrátili domů, protože měli strach z boje? Možná, že mnozí z nás patří mezi těch 9700 vojáků, kteří neobstáli ve druhé zkoušce, protože před bojem mysleli na své pohodlí. Kéž bychom byli jako těch 300 zbylých vojáků, jež si Bůh mohl použít k slavnému vítězství. Pán Ježiš nás povolal k práci a k tomu potřebujeme vytrvalost, trpělivost, smělost a sílu. Jsem hotov? Vydal jsem se mu cele do služby? Ať nám Pán dá k tomu pravé pochopení (v. 7).

-jos

Odpovědi na otázky z 2. čísla: Matouš, Amos, Jan, Marek, Petr, Pavel, Lukáš, Nahum, Jakub, Juda.

dobrá rada pro život

„Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich k nečistotě, aby zprznili těla svá vespolek“ (R 1:24).

Abychom nebyli jako ti, které Bůh vydal v žádosti ohavné.

Není jiné oblasti, v níž by byl křesťan se svými názory zlehčován více, než právě při rozhovoru o čistotě a nečistotě pohlavního života. Snad není radno zúčastňovat se takových hovorů se snahou poukázat těm, kteří zaměnili pravdu Boží za lež a kteří cti a slouží raději stvoření nežli Stvořiteli, na tuto „rakovinu“, která již v tak velkém měřítku zachvátila svět. Ale někdy nemůžeme mlčet! Vime, že toto je pole, které dokonale ovládá ten, který zvítězil nad lidmi (a také se pokoušel, avšak bezvýsledně, zvítězit nad Pánem Ježíšem) právě v tom, že je naplnil vši nepravosti, smilštěm, nešlechetností a podobnými vlastnostmi, protože si nevážili známosti Boha a proto i Bůh vydal je v převrácený smyslu, aby činili to, což se nesluší.

K tomu, abychom pochopili, proč k tomu došlo, je zapotřebí si přečíst z ep. Římanům z 1. kap. od 18. do 32. verše. Toto Boží dopuštění vzniklo, tak říkají, pod tlakem veřejnosti — veřejného minění. Lidé „milovali více tmu“, neboť jím vyhovovala a vyhovuje. A my se můžeme o tom jen denně přesvědčovat. To krásné a čisté, co nám má představovat manželství, je jim k smíchu. Pro takové je manželství jen tělesnou záležitostí a ani trochu je nezajmá, co s člověkem zamýšlel Ten, který člověka stvořil, který mu vdechl duši a postavil jej vysoko nad vším stvořením. Člověk se odvrátil od toho, co On mu zjevil, a důsledky se rychle projevily. Nevěra a rozvody lidí, kteří neznačí Pána, se stávají na celém světě příliš běžnou záležitostí, než aby tomu někdo věnoval zvláštní pozornost a hledal její hlavní příčiny v odvrácení člověka od Boha a v Božím rozhodnutí, které, jak jsme si čeli, On učinil. A to žijeme v době Jeho milosti. Jak bude potom?

Velmi často slyšíme, že rodina je základem společnosti i státu. Jaká to však může být rodina? Taková, kde otec rodiny navazuje v zaměstnání přátelství s druhými ženami a totéž čini i jeho manželka s druhým pohlavím? „Manželství budí ve všem počestné a lože neposkvrněné, neboť smilníky a cizoložníky souditi bude Bůh“ (Žd 13:4 — Sýkora).

Ještě dnes je mnoho mladých mužů, jejichž touhou je získat pro společnou cestu životem čistou partnerku, kteří však vůbec nedají na to, že sami o čistotu připravují ty, s kterými do manželského svazku nevstoupí. I dnes je mnoho mužů a žen, kteří svoje partnery milují a žárlivě je střeží, zatímco sami si žijí zcela volně podle vlastní vůle.

Ano, svět ve zlém leží. A nemá právě tento svět vliv i na křesťany? Jak džábelské je učení, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou! Satan nezná odpočinku, nemá osmihodinovou pracovní dobu, pracuje 24 hodin denně. Pracuje velmi intenzivně i na křesťanech mladých, starších i starých. Táhne svět svým učením za sebou a protože my ve světě žijeme, mnohé i od světa přijímáme. Jsme solí země? Někdy naopak, když přijímáme lži Satanovy pěkně formulované. Někdy slyšíme i od „odborných autorit“, že mladý muž si má najít dívku, aby se „vybouřil“ a vstupoval do manželství už s jistými zkušenosťmi, nebo že pohlavní sebeukájení, ať již jakéhokoli druhu, je něco přirozeného.

Když naši mladí nemají dostatek důvěry k nám starším a nesvěří se, aby obdrželi radu, mohou být často zvikláni a mnohem dát zaprávdu. Nemylme se, Bůh nebude oklamán; neboť cožkoli rozsíval by člověk, to bude i žnout (Ga 6:7). Jestliže by mnohé, čeho se člověk dopouští, neškodilo jeho tělu, nemějme pochybnosti o tom, že na duchovním člověku by právě toto mohlo způsobit nedozírné škody.

Ty, mladý bratře a mladá sestro, dbej na tuto čistotu. Jestliže žiješ v prostředí, které bují hřichem, raději z něho odejdi.

Jeden mladý bratr žil na vysokoškolské kolejí a za slabými stěnami slýchal věci, které na něj velmi zle působily. Jediná rada pro něho byla změnit bydlení. Utěci. Tak, jak to učinil Josef v Egyptě před ženou Putifara (Gn 37:7-12).

Mladéňských pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlností, viry, lásky, pokoje s těmi, kteří vyzývají Pána ze srdce čistého (2Tm 2:22). Nedávejte místa d'áblu (Ef 4:27). Vzepřete se d'áblu i uteče od vás (Jk 4:7).

Modlete se, aby vám Pán dával sílu vítězit nad Satanem a nad každým pokušením, jehož on je strůjem.

A vy, mladí, zvláště dbejte čistoty! Plníte-li přikázání, je to vaše povinnost před Bohem, žijete-li čistě a svatě, je to dokonalé svědecství o vašem Spasiteli. Toužíte-li po známosti s přáním a touhou, abyste Ho i manželstvím oslavili, potom proste a dá vám vše, za co budete prosit. Až se seznámité a případně zasnoubíte, milujte se tak, jak si to On přeje, avšak jeden druhého se nedotýkejte; čas rychle dospěje ke dni, kdy budete svoji cele. Zasnoubení využijte ke vzájemnému poznávání a rozhojňování ve známosti o Něm. Zůstávejte společně na modlitbách a při společném čtení a rozjímání Slova Božího! Věřte, že manželství s touto předehrou bude i pro vás symfonii, která svou lahodností mnohě strhne. Později budete vzpomínat, že právě tato doba byla dobou vašich velkých, ale dobrých bojů ve vašem životě, jimiž jste Pána oslavili.

V manželství budete tedy poddání jedni druhým v bázni Boží. Ženy mužům svým poddány budete jako Pánu (Ef 5:21-22)! Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval Církev a vydal sebe samého za ni (Ef 5:25).

OK

JEN KAŽDODENNÍ CHLÉB

V modlitbě Pána Ježíše (Mt 6:9-13) prosíme nejen o chléb všeobecně, ale o každodenní chléb, tedy o dávkou, kterou dnes potřebujeme! Nevím, kolik chleba by člověk spotřeboval za celý svůj život. Pán také po nás nechce, aby chom si o takové množství prosil. Již ten „zítřejší den“ (Mt 6:34) může být se všemi svými starostmi skryt v Jeho ruce. Nemáme hloubat, co nám přinese, ale máme se cvičit v jistotě, že to přijde právě z této ruky!

ON nás učí důvěřovat místo počítat!

Právě tak je to i s duchovním chlebem! Jeho Slovo, které je v podobenství označováno jako duchovní pokrm, dává nám zásadní pokyn pro celou naši životní dráhu a nejenom nějakou útěchu pro eventuální těžkosti. Toto Slovo je „svící nohou našich a světlem na naši stezce“ (Ž 119:105). Osvěcuje naše jednotlivé kroky, které právě teď máme dělat. Jen nejbližší metry jsou osvěcovány svíci

Božího Slova. Ne více — ale také ne méně! Toto Slovo není žádný reflektor, který by příští měsíce nebo roky, neb dokonce během celé naší životní dráhy ponoril do týpyněho světla, takže bychom na daleký dohled viděli před sebou určitou dráhu. Ne, je to svíce nohou našich a my jdem jako dítě do tmy, protože kráčíme v Jeho ruce. I v duchovním smyslu jde jenom o jednodenní požadavek.

Tomuto Pánu můžeme svěřit naši přítomnost a „dnešní den“, protože Jemu patří budoucnost a poslední den! Můžeme mu svěřit také drobnosti našeho života, protože je příliš velký, než aby se zabýval jen tím, co my lidé pocítujeme jako „velké“! (1K 1:18-31). Bohu díky, že smíme přicházet takoví, jaci jsme! Můžeme na NĚHO vložit všechny naše starosti, nejen ty velké a důležité — ale také ty malé a nedůležité! ON z toho udělá něco pravého. Musíme je však skutečně JEMU přenechat: a díve, než začneme mluvit o každodenním chlebě, ze srdce vyslovit: „Otcé nás!“.

Přede všemi věcmi musí vždy napřed přijít O TEC!

Protože ti daroval to největší, smí přicházet za NÍM s tím nejmenším!

-stu

»SPOMÍNAJTE SI NA PREDOŠLÉ DNI«

Židom 10:32

Brat Štefan Balko zo Slatiny spomína, za akých podmienok chodil spolu s inými bratmi a sestrami do zhromaždenia, ktoré bolo v osade Semerov Potok:

Do zhromaždenia sme museli chodiť cez potok Štiavnicu. Lávky cez tento potok boli dve. Cez prív, ktorá bola na dolnom toku v Chorvariciach, by naša cesta do zhromaždenia bola dlhá 9 km; a cez druhú, na hornom toku v Hokovciach, až 11 km. Autobusy neboli a ani cesty také ako dnes, a tak 7 až 9 duší prechádzalo tento potok s bosými nohami. V lete to šlo, ale keď prišiel október a voda v potoku bola studená, tu zvyčajne se jeden brat vyzul a ostatných popreňašal na chrbáte na druhý breh. Tak sme chodievali do Semerova Potoka veseli, s piesňami na rtoch. Najviac sme si spievali do kroku piesne „Pútničkovia, kam kráčate“, a „Viem, že Ježiš miluje ma“.

Bratia, čo majú dnes autá, tí musia vykonať ďaleko viacej pre Pána ako my vtedy! Žiaľ, že skutočnosť je iná. Dokonca ani včas neprídu do zhromaždenia, lebo si pospia dlhšie, veď nato majú auto... I telu viacej doprajú.

Bratia Kučerovci zo Semerova Potoka mali pre prácu Pánovu starší bicykel. Keď niekde išli, prív nasadol naň, urazil kus cesty, tam bicykel oprel pri ceste o pätník, alebo položil ho na zem a pokračoval peši. Druhý brat si ho vzal, predbehol prvého a opäť položil bicykel na zem. Tak sa striedali, až prišli na určené miesto. Pán Boh nezabudne na trudnú prácu lásky, dokázanej voči Jeho menu, v službe svätým (Žd 6:10).

pripr. -pu

Věřící z Ostravská se v hojném počtu sešli na pohřebním shromáždění v Kunčicích pod Ondřejníkem, kde odešel k Pánu milý bratr LEOPOLD SOSENKA. Vzpomněli na jeho tichý a pobožný život, kterým vydal svědectví o svém Spasiteli lidem v této beskydské osadě.

-jos

Dňa 2. apríla 1976 Pán Ježiš si povolal k sebe milého bratra JOZEFU KRUZIKA z Púchova vo veku 69 rokov. I keď Pánovi patril iba 3 roky, našiel si po tú dobu čas pre duchovnú prácu. Park na pobreží Váhu bol jeho duchovným pracoviskom, kde vydával svedectvo o Božej milosti ľuďom svojho veku. Ľutoval, že len tak málo mohol vykonať na vinici Pánovej. Preto tým viacej sa vhlbal do Božieho slova, a pravidelne navštévoval zhromaždenia. Jeho prázdná stolička v miestnom zhromaždení nám bude dlho pripomínať, že spomedzi nás odišiel brat, ktorého sme mali všetci radi pre jeho úprimnosť a opravdovosť.

P. K.

25. února 1976 si odvolal Pán br. KARLA KUŠE z Havířova ve veku 84 let. Svuj život odevzdal cele Pánu pred 50 lety. Presťože byl již starý, jeho život bol príkladem i pro mnohé mladé. Do shromáždění chodil rád a pravidelně. I v tak vysokém veku měl velmi dobrú mysl a paměť. Ve sromáždění se aktivně zapoval modlitbou i službou Slovem Božím. Jeho srdce utichlo náhle a my, kteří jsme ho znali, s láskou a s vděčností na něj vzpomínáme.

-pd

živá písnička

O CESTE PÍSNĚ C. 88 Z PSN DO NOVEHO ZPĚVNÍKU

Než se začnete do dnešného článku, venujte chvíli pročtení, přehrání a zpěvu písničky č. 88 z PSN v její původní podobě a pak v její podobě nové: BEZE SVĚTLA TEMNOU NOCI...

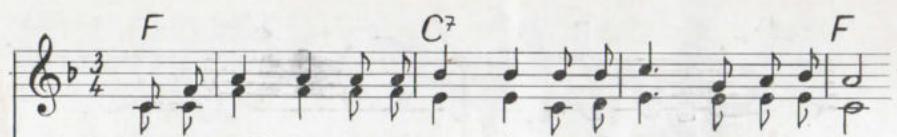
Provedeme vás nyní průvodním listem, který pro tuto písničku (jako pro všechny písničky z PSN a pro všechny písničky širšího výběru) máme zpracován. Zpívá se poměrně často a je hodnocena ještě výše, než odpovídá jejímu častému užívání. Proto byl při výběru písničky zapsán redakcí dne 1. 2. 1972 závěr: Je třeba zachovat, zkrátit, přepracovat, odstranit šestnáctinkové noty. Melodie není ideální. Redakci došly i hlasy: celou zrušit. 9. 12. 1972 při nové práci s písničkou jsme si ji zařadili do skupiny 3.4 – vyznání toho, co pro nás a při nás Pán Ježiš vykonal. Má ovšem svým počátkem i různy skupiny 1.3 – bida člověka bez Boha. 19. 7. 1974 nám sestra D. Z. poslala návrh, který by tu bylo zajímavé otisknout, ale není to prostorově možné. Text měl tři sloky a vždy nový refrén a byl sestaven zkrácením textu původního o verše 3. a 4. Úpravu na Nivách 73 schválila biblická komise. Pokud jde o melodii, vyhovuje požadavkům na tónový rozsah, to znamená na polohu nejvyšších a nejnižších tónů a také průměrnou výškou tónů. Rozsah C až d je ideální podle naší empiricky stanovené normy, že písnička pro společný zpěv ve shromáždění má mít krajní tóny symetrické podle tónu „G“. Tedy rozsah například: D – c, C – d, H – dis, B – es, a vůbec největší A – f, při čemž tón „f“ by měl být ojedinělou výjimkou.

Schválená úprava písničky však nemohla být použita, protože i ve zkráceném textu zůstaly významné poruhy v rytmickém souladu mezi melodii a textem. Školní příklad máme hned na začátku. Ale než si ho ukážeme, je třeba alespoň stručně vyslovit pravidlo: Melodie i text písničky mají svou rytmickou stavbu dánou pravidelným střídáním dob (slabik) přizvučných (s důrazem) a nepřizvučných. U melodie má hlavní přízvuk první čtvrtka (osminka) taktu ve všech rytmech a pomocný má třetí čtvrtka taktu 4/4 a každá čtvrtá osminka taktu 6/8. Hudbeníci nám prominou toho zjednodušení. V českém textu má každé slovo přízvuk na první slabice. Je-li před slovem pádová předložka, přechází přízvuk na ni. Například: Je-žiš, ale: pro Je-ži-še. Přitom všechny liché slabiky (třetí, pátá atd.) mohou přijít na přizvučné doby melodie, ale nikdy nesmí připadnout nepřizvučná sudá slabika na „těžkou“, tj. důraz nesoucí dobu (notu) melodie. A nyní příklad z naší písničky (začátek 2. sloky a střední část 1. refrénu):

Přízvuk hudební:

Přízvuk slovní: Tu Spa - si - tel Je-žiš... ...jež o - tro - ky hří - cha

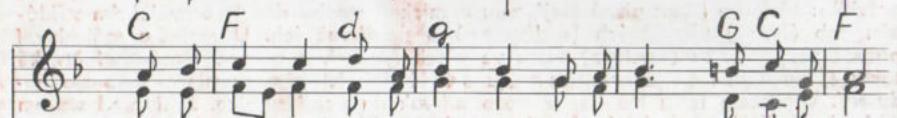
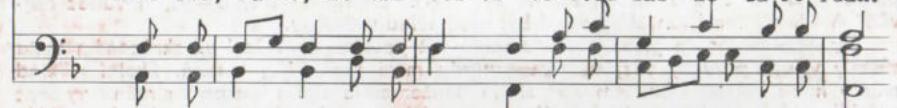
Takové poruhy ponecháváme jen u několika starých písniček s velkou tradicí, ale jinak se snažíme je odstraňovat, protože jsou hlavní příčinou, proč se písničky nezpívají jednotně a správně. Rytmický cit zpívajících (i nehudobníků) je totiž úzasně jemný a bylo by špatné, aby pedantský varhaník nebo dirigent trval na správném zpívání dle not tam, kde chyba je už ve vnitřním nesouladu písničky. Zejména u písniček k Památce Páně (zpívaných bez doprovodu) se objevily podivuhodné výsledky, když si zpívající shromáždění případ od případu upravovalo délky not nebo dokonce i základní rytmus celé písničky správně podle přízvuků textu. Ti, kteří si neprostudují např. Úvod do teorie verše od J. Hrabáka (SPN 1970), neb jiným způsobem neproniknou do podstaty těchto problémů, nechť alespoň s pochopením přijmou naše vysvětlení, že smysl často velmi namáhavé práce, již s textem podstupujeme, má výsledek v tom, aby vyznání písničky při společném zpěvu bylo k oslavě našeho Pána důstojnější a krásnější.

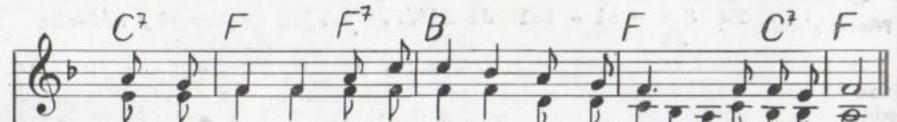
1. Be--ze svět-la tem-nou no--cí str-há--val nás ži--tí proud,
2. Zá-chra-na je při-pra-ve--na,ma--ják zá--ří v temno-tách:
3. Na mé-m mí--stě, za mou vi--nu Je--žiš,Pán, byl u-smr--cen.
4. Ke cti Tvé jen chceme ží--ti,slovem svým nás spravuj sám.

hloub a hloub jsme bez po-mo-ci kle-sa-li, jen za-hy-nout.
je tu ON a při něm ne--má místo hřich,smrt ani strach.
Vě--řím již, že ne--za-hy--nu. Ži-vot byl mi na-vrá--cen.
Tvář Tvá, Pa-ne, ať nám svítí ce-stou dál až za Jo--rdán.

Kde je ja--ká pe--vná ru--ka, od-kud zá--ří ja-sný cíl?
Ztro-sko-tal jsem! Pomoz Pa--ne: Jsem u kon-ce, od-pust mi!
TY jsi Pán náš, TY jsi Bůh náš, po-sí-láš nás slo--vo nést;
Ve Tvé pra-vdě za-ko-tve--ni na Tvé pří--ští če-ka--jí

Kdo má svě--to pro člo--vě--ka, a--by ži---vit ne-zma--řil?
Ne--vě---ra a ne-vy--zna--né vi--ny tí--ží hro--zba--mi.
k mi--lo--vá--ní bra--try dává--š, Duchem svým nás bude--vést.
dě--tti ne---be--vy-kou--pe--ní pís--ní vstříc Ti jása--jí.

